భారతమాత

నేటి సమస్యలు – భవిష్యత్ కర్తవ్యం

(I)

ప్రత్యేక సంచిక

అఖిల

అఖిల భారత పత్రిక

ఆగస్టు 2013

అఖిల

అఖిల భారత పత్రిక. ఆగష్టు 2013

ప్రత్యేక సంచిక

భారతమాత — సమస్యలు, పరిష్కారము

(శ్రీమాతారవిందుల రచనల సంకలనం)

దేశాన్ని కష్టాల నుండి గట్టెక్కించుటకు ఏం చేయాలి?

శ్రీఅరవిందులు కష్టాలన్నింటిని ముందుగానే పసిగట్టారు, పరిష్కారం సూచించారు. వారి శతాబ్ది ఉత్సవాలు త్వరలో జరుగబోతున్నవి. ఇది ముందుగానే చేయబడిన యేర్పాటు వలె అనిపిస్తుంది, ముందుగానే నిర్దేశించబడిన దైవసంకల్పంగా తోస్తుంది. ఎందుకనగా వారి ఉపదేశాలను దేశమంతటా వ్యాప్తి చెందించడానికి యిదొక అద్భుతమైన అవకాశం. అవి ఆచరణ సాధ్యమైన ఉపదేశాలు, భారతదేశాన్ని వుద్దేశించిన బోధనలు — భారతావనిని యెలా వ్యవస్థీకరించాలి, భారతదేశ కర్తవ్యం.... ప్రచార కార్యక్రమాన్ని మరింత పటిష్ఠంగా రూపొందించినట్లయితే వారి భావనా పరంపర విస్తృతంగా వ్యాప్తమయ్యేలా వారి ఉపదేశాలను దేశం నలుమూలలా వ్యాపింపజేయవచ్చు.

శ్రీమాత

(CWM Second Ed 15:405)

విషయసూచిక

భారతమాత — సమస్యలు, పరిష్కారము — I

1) జాతీయశక్తికి మూలం

ఆధ్యాత్మికత — శక్తిమంతమైన చైత్యపురుషప్రవృత్తి 6

సమృద్ధమైన సృజనాత్మకత — పుష్కలమైన శక్తి 6

భారతదేశం — ధర్మానికి, శాస్త్రాలకు నెలవు 7

భారతదేశం — రెండు విపరీత ధోరణులను సఖ్యపరచగల దేశం 7

భారతదేశ పతనానికి కారణం 8

2) మార్పుకోసం ఆక్రందన సామాజిక సంస్కరణ ఆవశ్యకత 10

సంపూర్ణ సత్యానికై వెనుకకు మళ్ళవలసిన అవసరం 12

ఔన్నత్యాన్ని కోల్పోయి అధోగతికి దిగజారిపోయిన వర్ణవ్యవస్థ సంస్కరణ 13

3) ధీరోదాత్తమైన భారతీయ ఆత్మను మేలుకొలుపుట

భారతమాత 15

సంస్కృతి యెడల సరైన అవగాహనగల ఒక ఉగ్రమైన ఆత్మరక్షణా విధానం 17

శక్తి కావాలి 19

జాతీయ వారసత్వంగా మనకు లభించిన ప్రధాన సంపద — భగవద్గీత 21

జాతీయస్థాయిలో అహింసా సిద్ధాంతాన్ని అమలుచేయడం 21

దేశభక్తి భావాలు — యోగం 22

స్వేచ్ఛ, సమత, సౌభ్రాతృత్వాల మూలం 22

4) జాతీయ జీవనాన్ని జాగృతపరచుట

పార్థసారథి అయ్యంగారికి 13 జూలై 1911 వ్రాసిన లేఖ 24

భారతదేశానికి ఆదర్శవంతమైన పాలనా వ్యవస్థ 25

పార్టీరహిత ప్రభుత్వం 26

పరస్పర గౌరవం, సహనంతో కూడిన సంయుక్తరాష్ట్ర వ్యవస్థ అవసరం 27
భారతదేశ అంతరాత్మ ఒక్కటే 28
సమసమాజవాదాన్ని సఫలం చేయడం — భారతీయ పద్ధతి 29
ప్రజాస్వామ్యశక్త్యుత్సాహాలను అలవరచుకొనుట – భారతీయపద్ధతి 30
సామాన్య ప్రజల రాజకీయ చైతన్యాన్ని జాగృత పరచుట 31
గ్రామజీవన వికేంద్రీకరణ 32
జాతీయతా భావానికి అనుగుణంగా గ్రామీణజీవన పునరుద్ధరణ 33
గ్రామాలలో ప్రేమానురాగాలు అంతరిస్తున్నాయి 34
పేదరికం యొక్క రెండు ముఖాలు 34
మధ్యతరగతి పరివర్తన చెందవలసిన ఆవశ్యకత 36
పారిశ్రామిక, సాంఘిక జీవన పునర్నిర్మాణము 37
పెట్టుబడిదారీ విధానం, పన్ను విధింపు 38
వర్తక వ్యాపార వ్యవహారం, పెట్టుబడిదారి వ్యవస్థల కాలం ముగియబోతున్నది 39
వాక్స్వాతంత్ర్యము, ఆదర్శమైన సత్యము, సద్భావము 39
సామాన్య మానవుని అభిరుచులను పెంచి పోషిస్తున్న వార్తాసంస్థలు 41
రసజ్ఞతను, కళాభిరుచిని దిగజార్చడము 41
భగవంతుని ప్రార్థించు, సత్యాన్ని ఆధారంగా చేసుకొని నిలబడు 44

5) సమైక్యతా సమస్య — పరిష్కారం

సంస్కృతం — సమైక్యం చేసే జాతీయ భాష 45
జాతీయగీతంగా వందేమాతరం 45
జాతీయ చైతన్య ఆవశ్యకత 46
ఐక్యత ఆవశ్యకత, మార్గం 46
హిందూ ముస్లిం సమస్య 47
మహమ్మదీయ ప్రాతినిధ్యం 49
హిందూ జాతీయత — భారతదేశపు ఐక్యత 50
మతోన్మాదం అంతా అసత్యమే 52
మతం మార్పిడి గురించి 53

జాతీయశక్తికి మూలం

ఆధ్యాత్మికత — శక్తిమంతమైన చైత్యపురుష ప్రవృత్తి

భారతీయ మనసు కీలకాంశం 'ఆధ్యాత్మికత' 'అనంతం' ఉన్నదనే వివేకం భారతీయ మనసుకి సహజలక్షణం. జీవితాన్ని సరిగ్గా అర్థం చేసుకోవాలంటే ఏదో ఒక్క వెలుగే సరిపోదనీ, జీవితపు బాహ్యంలోని శక్తితో మాత్రమే పరిపూర్ణంగా జీవించలేమనే అంతర్దృష్టిని, హేతువాదయుగాలలో, అజ్ఞానం పెచ్చుపెరుగుతున్న కాలంలో కూడా భారతదేశం ఎన్నడూ కోల్పోలేదు. ఆది నుంచీ భారతదేశం ఈ దృష్టితోనే ఉంది.

అనేక యుగాల ఈ అంతర్దృష్టి, కార్యాచరణల వలన ఆమె (భారతదేశం) ఆధ్యాత్మికత, శక్తిమంతమైన చైత్యప్రవృత్తి, అనంతుడితో తలపడి అతనిని తనదిగా చేసుకోవాలన్న ఆమె తీవ్రమైన తపన, చెరిగిపోని ఆమె మతధర్మబుద్ధి, ఆమె ఆదర్శం, ఆమె యోగం, ఎప్పటికప్పుడు కొత్తపుంతలు తొక్కే ఆమె కళ, ఆమె తాత్త్వికతలు ఆమెలో జీర్ణించుకున్నాయి.

(CWSA. 20:6-7)

శ్రీఅరవిందులు

సమృద్ధమైన సృజనాత్మకత — పుష్కలమైన శక్తి

స్వప్నంలో మాయగా కనిపించినట్టు, ఒక ఆధారం లేకుండా శిఖరాగ్రాలు మేఘాలపై ఎదగనట్లుగా, భువిలో ఆధ్యాత్మిక శూన్యంనించి వృద్ధిచెందదు. భారతదేశపు గతాన్ని చూస్తే ఆమె అద్భుతమైన చేతనత్వం, తరిగిపోని జీవశక్తి, జీవితానందం, ఊహాతీత మైన సమృద్ధమైన సృజనాత్మకతలు స్ఫురిస్తాయి. మూడువేల సంవత్సరాల వరకు, ఇంకా అంతకు ముందునించీ కుడా, ఆమె పుష్కలంగా, నిరంతరాయంగా, అత్యధికంగా, అక్షయమైన బహుముఖీనంగా సృష్టిస్తూనే ఉంది. అవి — ప్రజాప్రభుత్వాలు, రాజ్యాలు, సామ్రాజ్యాలు, తత్త్వశాస్త్రాలు, విశ్వోత్పత్తి సిద్ధాంతాలు, విజ్ఞానశాస్త్రాలు, మతాలు, కళలు, కవిత్వాలు, అన్నిరకాలైన స్మారకనిర్మాణాలు, భవనాలు, ఆలయాలు, ప్రజోపయోగ కార్యక్రమాలు, సాంఘిక సంస్థలు, సమాజాలు,

మతవ్యవస్థలు, ధర్మాలు, స్మృతులు, ఆచార సాంప్రదాయలు, భౌతికశాస్త్రాలు, మనోవైజ్ఞానిక శాస్త్రాలు, యోగవిధానాలు, రాజకీయ వ్యవస్థలు, పరిపాలన, ఆధ్యాత్మిక కళలు, ప్రాపంచిక కళలు, వాణిజ్యాలు, పరిశ్రమలు, మేలిరకపు ప్రవృత్తులు, ఇలా, అంతులేని జాబితా తయారవుతుంది. పై అంశాలన్నింటిలో బ్రహ్మాండమైన కర్మ కలాపం జరుగుతోంది.

(CWSA 20:7-8)

శ్రీఅరవిందులు

భారతదేశం — ధర్మానికి, శాస్త్రాలకి నెలవు

భారతదేశం ధర్మానికీ, శాస్త్రానికీ సర్వోత్కృష్టమైన నెలవు. ప్రతి మనిషికీ చెందిన అంతరంగ సత్యాన్నీ, ధర్మాన్నీ; విశ్వగత కర్మకలాపాన్నీ, దాని ధర్మాన్నీ ఆమె అన్వేషించింది. దానిని కనుగొన్న తరువాత, దాన్నంతటినీ విస్తృతరూపంలో ఉంచేందుకూ, సమగ్ర ధర్మాన్ని ఏర్పాటు చేసేందుకూ, యదార్థ జీవితంలో, జీవనసూత్రంలో ఉపయోగించేందుకూ ఆమె శ్రమించింది. ఆత్మని కనుగొనడంతో ఆమె ప్రథమదశ ప్రకాశవంతమైంది. ధర్మావిష్కరణతో ఆమె రెండవ దశ పూర్తయింది. మూడవదశ, శాస్త్రాన్ని విస్తృతంగా, సమగ్రంగా, సులభపద్ధతిలో సూత్రీకరించడం. ఈ మూడింటిలో ఏ ఒక్కటి వేరుగా కాక, ఈ మూడంశలూ (ఆత్మ, ధర్మము, శాస్త్రము) ఎప్పుడూ కలసి ఉంటాయి.

(CWSA 20:9)

శ్రీఅరవిందులు

భారతదేశం — రెండు విపరీత ధోరణులను సఖ్యపరచగల దేశం

జీవితంలో — సుఖప్రదమైన జీవనం, పేదరిక జీవనం అన్న రెండు ఆదర్శాలు రెండు విపరీత ధోరణులకి దారితీశాయి. ఒకటి — రాజభోగాలతో జీవనాన్ని గడపడం, రెండు — కట్టుబట్టలేని కటిక పేదరిక జీవనాన్ని సహించటం. భారతదేశపు అంతరంగ ప్రవృత్తులు ఎంత సుస్పష్టమైనవి, సాహసోపేతమైనవిగా, అవి జీవితం యొక్క స్వీయభావాలతో, స్థిరమైన అలవాట్లతో తనను తాను గుడ్డిది కాకుండా కాపాడగలవు... రాచరిక వ్యవస్థను గొప్పచేసి, రాజు దైవాంశసంభూతుడని చాటి, అంతకు ముందున్న

పట్టణ గణతంత్ర వ్యవస్థను స్వతంత్ర ప్రజాప్రభుత్వ రాష్ట్రాల సమాఖ్యలను రద్దు చేయటంలో, భారతదేశపు రాజకీయ అవసరాలు నిర్బంధించినప్పటికీ, ప్రజాస్వామ్యాన్ని పెంపొందించకపోయినప్పటికీ, భారతదేశానికి ప్రజాస్వామ్యభావన ఉంది. ప్రజాస్వామ్య పద్ధతిని గ్రామంలో, సమితిలో, పురపాలక సంఘంలో, కులంలో అమలుపరిచింది. ప్రజలలో దైవత్వముందని ప్రప్రథమంగా నినదించినది భారతదేశం. శక్తిమంతుడైన రాజును "ఓ రాజు! నువ్వు కేవలం ప్రజలకు సేవకుడివి మాత్రమే" అని ఎలుగెత్తి చాటింది. భారతదేశ భావనలో "స్వేచ్ఛాయుతమైన ఆధ్యాత్మిక విశృంఖలత" వచ్చినప్పుడే అది స్వర్ణయుగం. ఇంద్రియ జీవనం, దాని ఆనందాలు — అందులోనూ భారతదేశం అత్యంత సుసంపన్నమైన ఇంద్రియసౌఖ్యాన్ని సమగ్రంగా, ఇంద్రియానుభవానికి సంబంధించిన లోతులనూ, గాఢతలను అన్వేషించింది. భారతదేశపు విపరీతమైన ఆధ్యాత్మికత అనేక యుగాలుగా ఉన్న ఇంద్రియానుభవ జీవితాన్ని తరిచి చూడడాన్ని ఆపలేకపోయింది. ఇక్కడ ఒక విషయాన్ని గ్రహించాలి. పైన వివరించిన రెండు విపరీత ధోరణులను (ఆధ్యాత్మికత, ఇంద్రియానుభవము) జీవితంలో అనుసరించడం వలన అల్లకల్లోలం ఏర్పడలేదు. ఇంద్రియసుఖవాద ధోరణి యూరప్‌లో వచ్చినపుడు, అక్కడ అడ్డూ అదుపూ లేని దుర్నీతి అనేకసార్లు ప్రబలింది. భారతదేశంలో ఈ ఇంద్రియసుఖవాద దశ ఎటువంటి దుర్నీతికీ తావు ఇవ్వలేదు. దీనికి కారణం — భారతీయ మానసం ఆధ్యాత్మికము, నైతికము మాత్రమే కాదు, మేధోవంతము, కళాత్మకము. మేధోనియమము, సౌందర్యలయలు రెండూ గందరగోళ పరిస్థితికి ప్రతికూలములే. ప్రతి విపరీత ధోరణిలో కూడా భారతీయ ఆత్మ అన్వేషించి, దాని ఉపయోగంలో ఒక నియమాన్ని, పరిణామాన్ని, నిర్మాణాన్ని వెతుకుతుంది.

భారతదేశ పతనానికి కారణం

భారతీయులలో అధిక శాతం నిజంగా వారి జీవితాలను సంపూర్ణంగా నిర్మాణం చేసికొని ఉండి ఉంటే, మనం ఇప్పుడున్న ఈ స్థితిలో ఉండేవారం కాము. ప్రజాజీవితం, మతధర్మ విరుద్ధంగా, అహంకారపూరితంగా, తనని గురించి మాత్రమే ఎవరికి వాళ్ళు ఆలోచించుకోవడం వల్ల భౌతికపరమైన జీవన విధానానికి పరిమితమవడం వల్ల భారతీయులు పతనమయ్యారు. మనం అతిగా, మితిమీరిన మతవిశ్వాస మార్గంలోకి దారిమళ్ళాము. అనగా మితమీరిన బాహ్యంలో చేసే ఉత్సవాలు,

సురత్ లో జరిగిన ఇండియన్ నేషనల్ కాంగ్రెసు అఖిల భారత సమావేశం
డిసెంబరు, 1907

కాంగ్రెసులోని మితవాద మరియు జాతీయవాద వర్గాల విభజన అనంతరం, డిసెంబర్, 1907 లో సూరత్ లో జరిగిన జాతీయ సమావేశానికి శ్రీఅరవిందులు అధ్యక్షత వహించారు. పై చిత్రంలో శ్రీఅరవిందుల కుడిప్రక్కన జి. యస్ ఖపర్దే, ఎడమ ప్రక్కన ప్రసంగిస్తున్న బాలగంగాధర్ తిలక్.

పద్ధతులు, నిత్యకృత్యాలు యాంత్రికమైన పూజాపునస్కారాలు ఒక పక్క, మరొక పక్కన, ప్రపంచాన్ని వదిలిపెట్టిపోవాలన్న సన్యాసభావన ఉన్నతమైన మనసులను లాగేసుకుంది. సనాతన ఋషులలాగా సమాజానికి ఆధారంగా ఉంటూ జ్ఞానప్రకాశ జీవితాన్ని ఇచ్చేవాళ్ళుగా ఉండడానికి బదులు, ఉన్నతులైనవాళ్ళందరూ సమాజానికి దూరమైపోయారు. అసలైన మూలకారణం — సాధారణత్వంలో, సమగ్రత్వంలో ఆధ్యాత్మికత సన్నగిల్లడం, మేధస్సుకు చెందిన కర్మకలాపం స్వేచ్ఛలు క్షీణించడం, ఉన్నతాదర్శాలు నశించడం, జీవన సారభాన్ని లేదా జీవితంలోని రసానుభూతిని కోల్పోవడం.

(CWSA 20:39)

శ్రీఅరవిందులు

అనువాదం డా. తెన్నేటి నాగరంజని

మార్పుకోసం ఆక్రందన

సామాజిక సంస్కరణ ఆవశ్యకత

సాంప్రదాయకుల వైఖరి చూస్తే ఆశ్చర్యం కలుగుతుంది. వారు ఉన్న ప్రతిదానినీ దైవానికి తుల్యమైనదానిని చేయడానికి శ్రమపడుతుంటారు. హిందూసమాజానికి నిర్దుష్టమైన పద్ధతులు, అలవాట్లు ఉన్నాయి. అవి కేవలం వాడుకలో ఉన్న ఆచారాలు, కట్టుబాట్లు. అవి ప్రాచీనకాలంలోనూ ఉన్నాయనేదానికి దాఖలాలు లేవు. సరికదా అవి భవిష్యత్తులో కూడా ఉంటూనే ఉంటాయనేదానికి హేతుబద్ధతా కనిపించదు.... ప్రాచీనతకుగాని, లేక ఆధుకతకుగాని గురుతు అనేదేదీ సత్యనిరూపణకు లేక ఉపయోగ కరమనేదానికి పరీక్ష కాబోదు. ఋషులందరూ గతకాలానికి సంబంధించినవారు కాదు; భగవంతుని అవతారాలు ఇంకా వస్తూనే ఉంటాయి; దివ్యజ్ఞానావతరణం ఇంకా కొనసాగుతూనే ఉంటుంది.

ఇదే విధంగా కేవలం వాడుకలో ఉన్న ఆచారాలను కట్టుబాట్లను తెలివితక్కువగా ఇంకా పట్టి ఉంచటానికి చెప్పే సాకులు ఉన్నాయి. తమ మాటలను సమర్థించుకోవడానికి ఎన్నో విధాలైన వాదనలున్నాయి కాని వాటిల్లో దర్పం ఉట్టిపడే నిశ్చయాత్మకమైన

వాదన ఏదైనా ఉన్నదేమో నాకు తెలియదు. వాడుకలో ఉన్న ఆచారాలను, కట్టుబాట్లను శిష్టాచారం అంటాం. దానినే సభ్యతగా చక్కని సంప్రదాయం సంస్కారంగల కుటుంబంలో జన్మించిన గౌరవమర్యాదలుగల జనులందరూ పాటిస్తారు. అదే విధంగా చాలా పురాతనకాలంలో మానివేయబడిన ఆచారాలను, కట్టుబాట్లను ఇప్పుడు పునరుద్ధరిస్తే, అవి తీవ్రస్థాయిలో నిరాకరించబడతాయి. చాలా సందర్భాలలో దండనకూ పాత్రమవుతాయి. అదే విధంగా, భవిష్యత్తులో అనుసరించవలసిన ఆచారాలను, కట్టుబాట్లను అడ్డుకోబోయినా లేదా నిరుత్సాహపరచినా అంతే — ఇంకా, గతంకంటె తక్కువకాని భవిష్యత్తు మనకోసం జీవనంలో కొత్తపుంతలను, తీరుతెన్నులను తయారుచేస్తుందనేదానిని విశ్వసించటానికి నేను తయారుగా ఉన్నాను. అది కూడా ప్రస్తుత కాలంలో చట్టంయొక్క అభిశంసనను తప్పించుకోజాలదు.... చాలాకాలంగా కొనసాగించబడుతున్న ఆచారాలు, కట్టుబాట్లు అన్నీ ఆయా కాలాలలో చాలా గొప్పగా ఉపయోగపడ్డాయి — వంశాన్ని సూచించే జంతుసంబంధమైన బొమ్మలు ధరించే ఆచారం, బహుభర్తృత్వాలతో సహా. గతకాలంలో ఉపయోగపడినవాటిని విస్మరించరాదు. కాని ఇప్పటి కాలానికీ, భవిష్యత్తులోనూ ఉపయోగపడెవాటికి ప్రాధాన్యతనిస్తాం....

సాంప్రదాయకుడూ, సంఘసంస్కర్తకుడూ ఒకే విధంగా వివరణలను ఇచ్చే క్రమంలో తప్పటడుగు వేస్తారు; ప్రధాన సూత్రాలు వివరాలను నిర్ణయిస్తాయి కాని...

కలి (యుగం) అనేది వినాశనానికీ, పునర్జన్మకూ కాలం. మనల్ని ఇక ఏమాత్రం ఉద్ధరించబోని పాతవాటినే నిరాశానిస్పృహలతో పట్టుకుని వేలాడే కాలం కాదు.... ఏదైతే మనకి రక్షణ నిచ్చిందో అది కేవలం తాత్కాలికమైన గట్టు మాత్రమే, దానిని మనం మారిపోయేటటువంటి సముద్రపు ఒడ్డున కట్టి దానిమీద ఇంకా స్థిరైన నివాసం కోసం నిరీక్షిస్తున్నాం, అది కూడా ఒక రోజు అలల తాకిడికి పెళపెళారావాలతో ముక్కలు చెక్కలు కావలసినదే, ముంచివేసే సముద్రజలాలలో తప్పక అదృశ్యమైపోవలసినదే. ఆ వినాశనానికి కాలం సమీపించిందా? సమీపించిందనే మేము అనుకుంటున్నాం. హోరుమనే ధ్వనితో తగిలే ఆ నీటి తాకిడిని విను — మూకుమ్మడిగా చేసే దాడిధ్వనికంటే ఎక్కువగా భయంకరమైనది, మెల్లగా అకారణమైన ఆగ్రహంతో, కనికరమనేది లేకుండా సమూలంగా నాశనం చేసేదానిని తెలుసుకో — అతుకులతో అసంగతమై పొంతన అనేది లేక ఊగిసలాడే మన భవనఫలకాల దొంతరలు ఒకదాని

తరువాత ఒకటిగా తుప్పుపట్టి జీర్ణమైపోతూ, కిర్రుమని చప్పుడు చేస్తూ, దెబ్బల తాకిడికి వణకిపోతూ, పగిలిపోతూ, నిశ్శబ్దంగా లేదా సవ్వడి చేస్తూ హఠాత్తుగా లేదా నెమ్మది నెమ్మదిగా నీటిని చిందిస్తూ అలల నురగలో మునిగిపోవడాన్ని తిలకించు. నూతన నిర్మాణానికి సమయ మాసన్న మైనదా? అవుననే మేము అంటాం. ముందు వెనుకలకు పోతున్న మానవజాతి ఆ చురుకుతనం, ఆ తీవ్రాకాంక్ష, ఆ హడావుడినీ, శీఘ్రంగా ఫలాపేక్షకై భవిష్యత్తులోకి ఆశతో ముందుకు వెడుతూ, అన్వేషిస్తూ, నూతన భవననిర్మాణానికి పునాదులు వేయడాన్ని కనిపెట్టు — అవతారాలు, గొప్ప విభూతులు రావడాన్నీ, అసంఖ్యాకంగా జన్మించడాన్నీ, ఒకదాని వెనుక ఒకటి దగ్గర దగ్గరగా నడుస్తుండడాన్నీ గమనించు. ఇవన్నీ సూచనలు కావా, అన్నింటిలోకి మహా దివ్య ఆవతారం ఒకటి కలిపురుషుని మొదటి దివ్యసత్యయుగాన్ని స్థాపించడానికి వస్తున్నదని అవి తెలియజెప్పడం లేదా?

(CWSA 12:50-56)

శ్రీఅరవిందులు (1912)

సంపూర్ణ సత్యానికై వెనుకకు మళ్ళవలసిన అవసరం

ప్రాచీన హిందూమతం జీవితంలోని మన సామాజిక సాహచర్యాన్ని దైవంలో సఫలం చేసుకోవటం లక్ష్యం చేసుకుంది, అయితే ఆధునిక హిందూమత జీవితం నుంచి దైవానికి తప్పించుకుపోవడాన్ని లక్ష్యంగా చేసుకుంది.... మనం మన సమాజాన్ని పరిపూర్ణం చేయాలన్నా, దేశం తిరిగి జీవించాలన్నా, మనం మన పూర్వపు సంపూర్ణ సత్యానికై వెనుకకు తప్పక మళ్ళవలసినదే. మన జీవితాన్ని వైరాగ్యంతో త్యజించడానికి నిరీక్షించేదానినిగా ఎంతమాత్రం చేయకూడదు, కాని వైరాగ్యం జీవితాన్ని సన్నద్ధం చేయాలి; నగరిలోని దైవాన్ని వదలి అడవిలోని దైవం కోసం పరుగెత్తడానికి బదులుగా, మన సొంత ఆత్మలలోని ఎత్తైన కొండలలోని ఏకాంతవాసానికి జ్ఞానం, సంతోషం కోసం, ఏ పాత్రను పోషించమని ఆ లీలాప్రభువు మనలను అడిగినా దానిని నిభాయించ గల ఆధ్యాత్మికశక్తి కోసం మనం తప్పక ఒక్కసారిగా దూకవలసినదే. మనకు ఆ శక్తి లభించినప్పుడు, ఏ సమాజాన్ని మనం స్థాపించినా అది అమరజీవితానికి సంపూర్ణంగా అంతరంగం నుండి వచ్చే సహజప్రేరణగా తప్పక ఉండటమే కాకుండా, పరిపూర్ణత దిశగా తప్పక పయనిస్తుంది.... నాకొక విషయం స్పష్టమవుతున్నదనిపిస్తుంది.

భవిష్యత్తు వ్యక్తిగత స్వార్థమనే ప్రధాన తత్వాన్నే, ఐరోపా సమాజం ఇంతకు ముందు ఆధారం చేసుకున్న సమిష్టి స్వార్థపరత్వాన్నీ తిరస్కరిస్తుంది, పునర్నిర్మిత మైన మన విధానాలు వ్యక్తిగత స్వార్థాన్ని త్యాగం చేయడం మీద, సౌభ్రాతృత్వమనే వ్యవస్థ మీద ఆధారపడి ఉంటాయి — క్రైస్తవం, ఇస్లాం, హిందూమతా లన్నింటిలోనూ అవి సమానంగా ఉన్న ప్రధాన సూత్రాలు.

(CWSA 12:58)

శ్రీఅరవిందులు (1912)

ఔన్నత్యాన్ని కోల్పోయి అధోగతికి దిగజారిపోయిన వర్ణవ్యవస్థ సంస్కరణ

మానవ వ్యవస్థలు తమ ఔన్నత్యాన్ని కోల్పోయి పతనావస్థకు చేరడం వాటికి సహజం, జీవశక్తి కోల్పోవడం, క్షీణించి నశించిపోవడం, ఎటువైపుకైనా మలచబడగలిగిన సౌకుమార్యాన్ని కోల్పోవడంతో పాటు అత్యావశ్యకమైన ఏ ఆత్మశక్తిలో ఊహించి వాటికి రూపునిచ్చారో దాని విస్మృతీ క్షీణతకు మొదటి సూచన.... వర్ణవ్యవస్థ జవ సత్వాలుడిగి తన ఔన్నత్యాన్ని కోల్పోయి అధోగతికి దిగజారిందనటంలో సందేహం లేదు. ఒకప్పుడు అత్యావశ్యకమై, ఆధ్యాత్మిక యోగ్యతా ప్రాతిపదికను పొందిన వర్ణం గుర్తింపు ఇప్పుడు పోయింది, అది ఇప్పుడు అప్రధానమై తక్కువ స్థాయికి దిగజారిపోయింది, దాని అవసరమూ లేకుండా పోయింది, ఇప్పుడు పూర్తిగా భౌతిక పరంగా వృత్తి, జన్మలను పరీక్షించి వర్ణనిర్ధారణ జరుగుతున్నది. ఈ విధమైన మార్పు వలన అది పూర్తిగా హిందూమతం ప్రాథమికంగా ఉద్దేశించి, గట్టిగా నొక్కి చెప్పిన ఆధ్యాత్మికావశ్యకతకూ, దానికి భౌతికత లొంగి ఉండటం అనేదానికి తనకు తాను వ్యతిరేకమైపోయింది. ఆ విధంగా అది దాని అర్థాన్ని కోల్పోయింది. జన్మతః సంక్రమించిన వర్ణం వలన కలిగిన పొగరుబోతుతనం, ఇతరులను దరికి రానీయక పోవడం, ఆధిక్యతతో కూడిన అహంభావంతో కర్తవ్యతాపరాయణత్వానికి మారుగా తమ అధికారం చెలాయించడం మొదలైంది, ఈ మార్పు దేశాన్ని బలహీనపరచింది, మనలను ఇప్పుడున్న పరిస్థితికి దిగజారేటట్లు చేసింది. ఇటువంటి పెడధోరణులు సరియైన దారిలోకి మారిపోతే చూడాలని మేము కోరుకుంటున్నాము. వ్యవస్థ తన ఆవశ్యకమైన శాశ్వతమైన లక్ష్యాన్ని సఫలం చేసుకోవటానికి ఆధునిక కాలంలో

మారిన పరిస్థితుల కనుగుణంగా తనకు తప్పక తాను పరివర్తన చెందాలి. అది గనుక మార్పును తిరస్కరించితే పర్యవసానంగా అది కేవలం సమాజ అవశేషంగానే ఉంటూ, ముక్కలు చెక్కలు కింద ఛిన్నాభిన్నమై పోతుంది. తనకు తాను పరివర్తన చెందితే, నాగరికత పురోభివృద్ధి చెంది సఫలం కావటంలో గొప్ప పాత్రను ఇప్పుడు పోషిస్తుంది.

(CWSA 7:684)

శ్రీఅరవిందులు (సెప్టెంబరు 21, 1907)

*

ముందు జాగ్రత్తలతో సరియైన రక్షణలను ఏర్పాటు చేసుకున్న వర్ణవ్యవస్థ శ్లాఘనీయమైన సామాజిక వ్యవస్థతో నిత్యశక్తితో ఉండటానికి దోహదం చేస్తుంది. కాని దానికి ఎటువంటి రాజకీయ అర్థాలు లేవు. దానిని ఎటువంటి రాజకీయ అర్థాలతో ముడిపెట్టడానికి అంగీకరించకూడదు.

(CWSA 7:779)

శ్రీఅరవిందులు

*

వర్ణవ్యవస్థ తగు భద్రతతో కూడి వున్నట్లయితే సామాజిక వ్యవస్థీకరణకూ, దాని సంరక్షణకూ అది అత్యంత శ్రేష్టమైన విధానం. కాని, అది రాజకీయ రంగును పులుముకో కూడదు, ఆ వాసన కూడ దానికి తగల నివ్వకూడదు.

(CWSA 7:684)

శ్రీఅరవిందులు

అనువాదం: డా. త్రిపురారిభట్ల ప్రసన్నకృష్ణ

ధీరోదాత్తమైన భారతీయ ఆత్మను మేలుకొలుపుట

భారతమాత

భారతదేశమంటే ఈ నేల కాదు, ఈ నేల మీదున్న నదులూ, పర్వతాలూ కాదు. ఈ దేశప్రజల సాముదాయక నామమూ కాదు. శివుడు యెంత సజీవుడో అంత సజీవమైన ఒక జీవి భారతం. శివుడు భగవంతుడు, అలాగే భారతం ఒక భగవతి, ఆమె కావాలనుకొంటే మానవరూపం ధరించగలదు.

శ్రీమాత

ప్రతి వ్యక్తికీ ఒక చైత్యపురుషుడున్నాడు. అదే అతని సత్య ఆత్మ. కొంచెం అటూ, యిటూగా, ప్రతి జాతికీ ఒక చైత్యపురుషుడుంటాడు. అదే దాని యధార్థ అస్తిత్వం. అది తెర వెనుక ఉండి జాతి భవిష్యత్తును రూపొందిస్తుంది. అదే ఆ దేశపు అంతరాత్మ, జాతి ప్రతిభ, జాతి జవజీవం, జాతి ఆకాంక్షా కేంద్రం. ఆ దేశ జీవనానికి సంబంధించిన సమస్త సౌందర్యానికి, ఉదాత్తతకు, మహనీయతకు, ఔదార్యానికి జీవగర్ర. సిసలైన దేశభక్తులు దాని సాన్నిధ్యాన్ని ఒక స్పర్శనీయ సత్యంగా అనుభూతిచెందుతారు. భారతదేశంలో ఆ అస్తిత్వాన్ని ఒక దైవరూపంగా భావిస్తారు. తమ దేశాన్ని ప్రేమించే వారందరూ దానిని భరతమాత అని పిలుచుకొంటారు. తమ దేశం సుభిక్షంగా వుండాలని, నిత్యం ఆమెను ప్రార్థిస్తారు. భారతదేశ యధార్థ ఆదర్శానికి, ప్రపంచంలో ఆమె యదార్థ కార్యానికి రూపం, ప్రతీక అదిగో అమెయే.

భారతదేశంలో మేధావివర్గానికి చెందినవారు ఆమెను జగజ్జనని అంశమని కూడా భావిస్తారు. ఆ విషయం దుర్గాస్తోత్రంలో స్పష్టంగా చెప్పబడింది

"దుర్గామాతా! సింహవాహినీ నీవు సర్వశక్తులను ప్రసాదిస్తావు. నీ శక్తి అంశలం మేము, భారతీయ యువకులమైన మేము నీ మందిరమున నిలిచి ప్రార్థిస్తున్నాం. ఆలకించు తల్లీ, భువిపై దిగి రా, ఈ భారతదేశంలో అవతరించవమ్మా!

"దుర్గామాతా! సత్వాన్ని, ప్రేమను, జ్ఞానాన్ని ప్రసాదించు. ఓ సర్వశక్తివంతమైన తల్లీ! నీవు నీ ఆత్మశక్తియందు ప్రచండ బలసంపన్నురాలివి. నీవు సుందరరూపివి, భయంకరరూపివి గూడా. జీవనసంగ్రామంలో, భారత స్వాతంత్ర్యసంగ్రామంలో నీచే నియమించబడిన యోధులం. మాన మనస్సు, హృదయాలకు అతిమానుష

శక్తిని ప్రసాదించు, మా బుద్ధి, అంతరాత్మలకు దివ్యశీలాన్ని, జ్ఞానాన్ని అనుగ్రహించు.

"దుర్గామాతా! ప్రపంచంలో కల్లా అత్యుదాత్తమైన ఈ జాతి నేడు గాఢాంధకారంలో మునిగి కొట్టుమిట్టాడుతోంది. మాతా, నీవు తూర్పు దిక్కున ఉదయిస్తున్నావు. దివ్యమైన నా అంగాంగముల నుండి అంధకారాన్ని పటాపంచలు చేస్తూ ఉషఃకాంతులు ప్రసరిస్తున్నాయి. తల్లీ, నీ తేజస్సును విస్తరింపజెయ్యి, అంధకారన్ని నాశనంచెయ్యి.

"దుర్గామాతా! మేము నీ బిడ్డలం, నీ కృపాకటాక్షం ద్వారా నీ ప్రభావంతో ఒక మహనీయ ఆదర్శసాధన కోసం, ఈ మహాకార్యాన్ని నిర్వహించ సమర్థుల మగుదుము గాక. అమ్మా! మా అల్పత్వాన్ని, మా స్వార్థాన్ని, మా భయాన్ని సర్వనాశనం చెయ్యి.

"దుర్గామాతా! నీవు మహాకాళివి. ఖడ్గాన్ని చేబూని అసురులను హతమారుస్తావు. ఓ దేవీ నిర్దాక్షిణ్యమైన నీ హుంకారములచే మాలో ఆవాసమేర్పరచుకొన్న శత్రువులను దునుమాడవమ్మా! ఏ ఒక్కరు గూడ అచట జీవించి ఉండకూడదు. మేము పరిశుద్ధులము, మచ్చలేనివారము అయ్యేటట్లు అనుగ్రహించు. ఇదే మా ప్రార్థన, ఓ తల్లీ నిన్ను నీవు అభివ్యక్తం చేసుకో.

"దుర్గామాతా! స్వార్థపరత్వంతో, భయంతో, క్షుద్రతచే, భారతమిప్పుడు దిగజారిపోయి వుంది. మమ్మల్ని గొప్పవారిగా, మా ప్రయత్నాలను మహనీయమైనవిగా, మా హృదయాలను విశాలంగా, మా దృఢనిశ్చయానికి కట్టుబడి వుండే సత్యవంతులనుగా మమ్మల్ని తీర్చిదిద్దు. మేము ఎట్టి అల్పమైనదాన్ని, శక్తిహీనమైనదాన్ని, సోమరితనాన్ని పెంచేదాన్నీ, భయంతో కంపింపజేసేదాన్ని కోరుకొనకుండా ఉండేటట్లు అనుగ్రహించు.

"దుర్గామాతా! మా యోగశక్తిని విస్తరింపజెయ్యి. మేము నీ ఆర్యపుత్రులం. ఇప్పుడు లుప్తమైనట్లు కన్పిస్తున్న దివ్యోపదేశాన్ని, సౌశీల్యతను, బుద్ధిబలాన్ని, విశ్వాసాన్ని, భక్తిని, నియమపాలనా శక్తిని, బ్రహ్మచర్యశక్తిని, యదార్థ జ్ఞానాన్ని ప్రపంచానికంతా ప్రసాదించు. మానవజాతికి సహాయం చేయడానికి ప్రత్యక్షం కావమ్మా. ఓ లోకమాతా, సర్వారిష్టాలను పారద్రోలు.

"దుర్గామాతా! ముందు మాలోని శత్రువులను హతమార్చు. తరువాత బయట యెదురయ్యే సర్వవిఘ్నాలను తొలగించివెయ్యి. ప్రేమ, ఐకమత్యాలలో, సత్యం, సత్త్వాలలో, కళలు, సాహిత్యాలలో, శక్తిజ్ఞానాలలో, ఉదాత్తము, శౌర్యవంతమూ

అయిన మహోన్నత భారతజాతి, తన పవిత్ర వనాలలో, సారవంతమైన క్షేత్రాలలో, ఆకాశాన్ని తాకే పర్వతసానువుల్లో, పరిశుద్ధ నదీప్రవాహ తీరాలలో సదా నివసించునట్లు నుగ్రహించు. మాతా, నీ పాదాల కడ మేము చేసే ప్రార్థన యిది. నిన్ను నీవు అభివ్యక్తం చేసుకో తల్లీ.

"దుర్గామాతా! నీ యోగిక శక్తితో మా దేహాల్లో ప్రవేశించు. మేము నీ ఉపకరణాలమౌతాం. అమంగళకరమైన సర్వాన్నీ ఛేదించే నీ కరవాలమౌతాం. సమస్త అజ్ఞానాన్నీ పార్కదోలే నీ కరదీపికలమౌతాం. నీ ముద్దుబిడ్డల ఈ పరితాపాన్ని చల్లార్చు తల్లీ. ఓ దివ్యజననీ, ఈ నీ ఉపకరణానికి మార్గనిర్దేశకురాలివై, దీన్ని నడిపించు. నీ కరవాలాన్ని ఝళిపించి, దౌష్ట్యాన్ని తుదముట్టించు, జ్ఞానదీపాన్ని పైకెత్తి ఆ వెలుగును విస్తరింపజెయ్యి. నిన్ను నీవు అభివ్యక్తం గావించుకో తల్లీ."

(CWM 12:42-44)

శ్రీమాత (ఆగష్టు 1952)

సంస్కృతి యెడల సరైన అవగాహనగల ఒక ఉగ్రమైన ఆత్మరక్షణా విధానం

బలీయమైన ఆత్మరక్షణ అవసరం కలుగుతుంది. బలమైనదే గాదు, ఎదురుదాడికి కూడా సంసిద్ధమైన ఆత్మరక్షణ అవసరం యేర్పడుతుంది. ఎందుకనంటే ఆధునిక సంఘర్షణాయుత పరిస్థితులలో ఎదురుదాడికి దిగగలిగిన ఆత్మ రక్షణా విధానమే ప్రభావం చూపగలుగుతుంది. మనస్సుకు, దానికి గల కఠిన నిరోధక ప్రవృత్తిని వ్యతిరేకించే ధోరణి నవలంబించే విధంగా మనల్ని మనం తయారుచేసుకొన్నాం. ఎందుకనంటే ఒక నిష్క్రియాత్మకమైన ఆత్మరక్షణా విధానానికి గట్టిగా కట్టువడిపోయిన భారతీయులు అసంఖ్యాకంగానే వున్నారు. భారతదేశానికి సంబంధించినదేదైనప్పటికీ అది భారతీయులకు మంచిదేననీ, ఎందుకనంటే అది భారతదేశానికి సంబంధించినది, అది భారతీయ ఋషీశ్వరుల సృష్టి అనే అసంగతమైన అనాలోచిత సాంస్కృతిక దురభిమానాన్నే బ వాళ్ల పటిష్టమైన ఆత్మరక్షణగా భావించారు. తరువాతి కాలంలో చోటుచేసుకొన్న వికారాలు, గందరగోళ పరిస్థితులు అన్నీ కూడా మన సంస్కృతిని బాగా దురుపయోగం చేసి, బాగా అపసవ్యంగా ఉపయోగించి తరచుగా ఎవరి యిష్టం వచ్చినట్లు వాళ్ళు సాగగొట్టి రూపొందించినందువల్ల కలిగిన దుష్ఫలితాలైనట్లు

వాళ్ళు సమర్ధించుకొంటారు. కాని ఇక్కడ అసలు ప్రశ్న యేమిటంటే, అసలు నిష్క్రియమైన ఆత్మరక్షణా విధానానికి ఫలితాలు సాధించే శక్తి, విలువ యేమైనా వున్నాయా? అనేది. దానికేమీ విలువ లేదని నేనంటాను. ఎందుకనంటే అది సత్యదూరం, అసలు సత్యానికీ ఆ వాదనకు పొసగదు. అందుచేత ఆ వాదం ఓటమి పాలవక తప్పదు. ఒక ప్రక్క ప్రపంచ మహాశక్తి, దానితో పాటు భారతదేశ మహాశక్తి కూడా శరవేగంతో తమ దారిలో అవి దూసుకుపోతుంటే, వాటి కడ్డుగా మొండిగా భైఠాయించి నట్లవుతుందీ వాదం. దుబారా చేసే మన అసమర్ధ హస్తాల్లో చివరి పైసా వరకూ ఖర్చైపోయి, కుచించుకుపోయిన మన సాంస్కృతిక మూలధనం, పెట్టుబడిని భర్తీచేసుకుంటూ దానితో మనుగడ సాగించాలని నిశ్చయించుకొనడమే అవుతుంది. కాని పెట్టిన పెట్టుబడి సొమ్మును నూతన లాభాల నార్జించడానికి వినియోగించుకొన కుండా, దానితోనే బ్రతకాలనుకొని బ్రతుకసాగించితే చివరకు దివాళా తీయడం, దారిద్ర్యంలో కూరుకుపోవడం అవుతుంది. గతాన్ని నిరంతరం వినియోగించుకోగల చలన పెట్టుబడిగా చేసి, మరిన్ని లాభాల నార్జించడానికి, భవిష్యత్తును ఒడిసిపట్టుకొని అభివృద్ధి గావడానికి ఉపయోగించుకోవాలి. కాని దేన్నైనా ఆర్జించడానికి, అభివృద్ధి చెందడానికి, మరింత సంపన్నులు గావడానికి మనం కొంత వదులుకోవాలి, మనం కొంత విడిచిపెట్టాలి — అదే సృష్టిలోని విశ్వజనీన ధర్మం. అలా గానప్పుడు మన జీవితం మనలోనే యే యెదుగూ బొదుగూ లేనిదై నీరసించిపోతుంది, చివరకు అనేక రుగ్మతలకు కారణమై నశించిపోతుంది. విస్తృతంగాక, మార్పుచెందక ముడు చుకుపోవడం మన అసమర్ధతను ఒక తప్పుగా ఒప్పుకోవడం అవుతుంది. అలా చేయడంతో మతవిషయకంగా వేదాంతపరంగా మన సృజనాత్మక సామర్థ్యం శంకర, రామానుజ, మధ్వ, చైతన్యులతో ముగిసిపోయిందని చెప్పుకున్నట్లవుతుంది. అలాగే సాంఘిక నిర్మాణంలో రఘునందన్, విద్యారణ్యులతో అంతమొందినట్లవుతుంది. కళలు, కవిత్వం విషయంలో ఒక సృజనాత్మకత శూన్యంలో, నిష్క్రియాత్మక శూన్యంలో విశ్రమించే స్థితికి చేరినట్లు లేదా అందమైనవే అయినప్పటికీ, ప్రేరణ కలిగించలేని నిర్జీవచిత్రాల పునః చిత్రీకరణగా తయారవుతుంది. మన ప్రయత్నాలూ, అప్రయత్నాలలో ఉండే ప్రమాదకర స్థితిగతులు ఒక ప్రక్క ఉంటుండగా, కుప్పకూలి పోతున్న, కుప్పకూలిపోతూనే ఉండే సంఘ కట్టుబాట్ల రూపాలను పట్టుకొని వ్రేళ్ళాడి

నందువల్ల, అవి ధ్వంసమౌతుంటే వాటి క్రింద పడి మనం తిరిగి తలెత్తలేని విధంగా నలిగిపోవడం జరుగుతుంది.

శ్రీ అరవిందులు

శక్తి కావాలి

మనకన్నీ వున్నాయి కాని శక్తి లేదు. మనం శక్తిశూన్యులం. మనం శక్తిని నిషేధించాం, అందువల్ల మనం శక్తిచే నిషేధానికి గురైయ్యాం. దివ్యమాత మన హృదయాలలో, మన మస్తిష్కాలలో, మన బాహువుల్లో లేదు.

(CWSA 6:80)

శ్రీ అరవిందులు (1905)

*

మనం మన లోలోపలికి పోయి చూచినపుడు, మన కిప్పుడు లేనిదో విషయం వున్నదని యెక్కువగా నమ్మవలసి వస్తుంది. అన్నింటి కంటె ముందు దాన్ని సంపాదించుకొనడానికి మనం శ్రమించాలి. అదే శక్తి — దైహికశక్తి, మానసికశక్తి, నైతికశక్తి, కాని అన్నింటిని మించి, ఇతర శక్తులన్నింటికీ మాతృస్థానమైన, ఎన్నటికీ తరగని, నాశనంకాని, ఆధ్యాత్మికశక్తి అవసరం. ఆ శక్తి వుంటే తక్కిన ప్రతిదీ మనకు తేలికగా సహజంగానే లభిస్తాయి. శక్తి లేనపుడు మనం స్వప్నంలోని మనుషుల్లాగా చేతులుండీ దేనినీ పట్టుకోలేని, దెబ్బకొట్టలేని వాళ్ళలా కాళ్ళుండీ నడువలేనివాళ్ళలా అయిపోతాం.

(CWSA 6:8)

శ్రీ అరవిందులు (1905)

*

భారతదేశం మనుగడ సాగించాలంటే ఆమెను తిరిగి యౌవనవంతం చేయాలి. పరవళ్ళు త్రొక్కుతూ, ఉప్పొంగుతూ పరుగులుపెట్టే శక్తిప్రవాహాలను ఆమె లోనికి గ్రుమ్మరించాలి. గతకాలంలో వున్నట్లు ఉగ్రరూతలూగే, విశాలమూ, బలీయమూ, ఇచ్ఛాపూర్వకంగా ప్రశాంతంగా వుండగల లేక కల్లోలితం కాగల కర్మ లేక క్రియాశక్తి సాగరంలా ఆమె అంతరాత్మ తయారుగావాలి.

(CWSA 6:83)

శ్రీ అరవిందులు (1905)

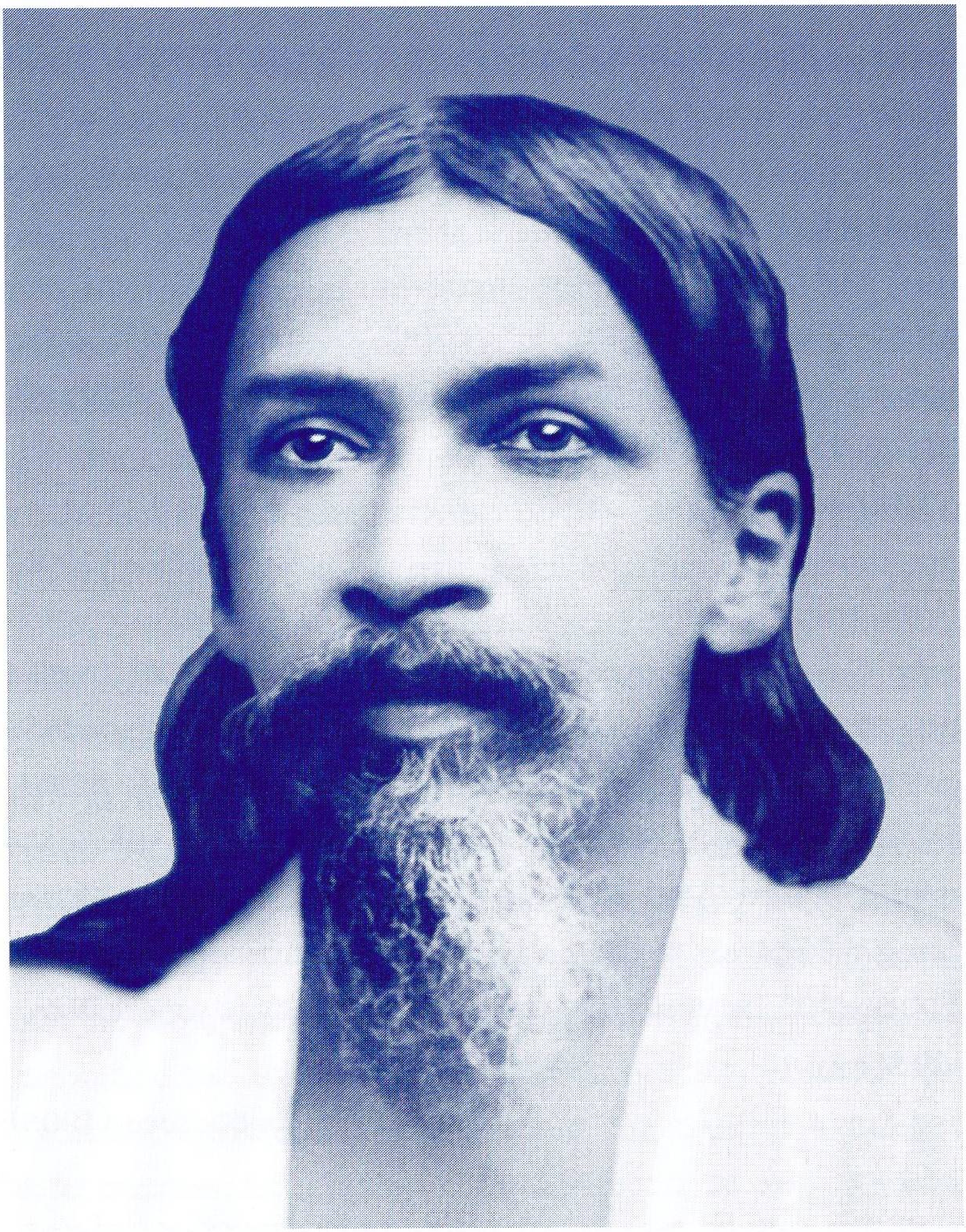

స్వాతంత్ర్య సముపార్జన సులభమైన పని, కాని దానిని కాపాడుకోవడం అంత సులభం కాదు.... రెండవదానికి ఐక్యతతో కూడిన, వ్యవస్థీకరించబడిన, స్థిరమైన బలం కావాలి. భారతదేశం తన చెల్లాచెదరైన శక్తులను ఒక ఏకైక ప్రబలమైన సంపూర్ణ శక్తిగా వ్యవస్థీకరించాలి.

శ్రీఅరవిందులు మార్చి 19, 1908

(CWSA 7:939)

ముఖ్యంగా ఈ క్షణంలో భారతదేశానికి కావలసింది, ఎదురుదాడి చేయగల మంచి గుణాలు, శిఖరాలను స్పృశించగల ఆదర్శవాదం సాహసోపేత సృజన, భయరహిత ప్రతిఘటన, ధైర్యంతో ఎదురుదాడి చేయగల ఉత్సాహం. నిష్క్రియ తామసికకతతో కూడిన జడత్వం మనకు ఇది వరకే సమృద్ధిగా నుంది

(CWSA 7:487)

శ్రీఅరవిందులు (జూన్ 7, 1907)

భారతీయ వారసత్వంగా మనకు లభించిన ప్రధాన సంపద: భగవద్గీత

స్వార్థరాహిత్యం, ధైర్యం, స్వేచ్ఛాపూరితమైన ఉదాత్త కర్మాచరణ, గీతా సిద్ధాంతాల సారమని బోధించారు. ఆ ఉపదేశాన్ని, హీనమైనదనిగాని, నిందార్హమనిగాని లేక నైతికతను దెబ్బకొట్టేదనిగాని ఏ దేశమూ తృణీకరించలేదు. ఆ ఉపదేశం విశ్వాతీతానికి సంబంధించినది, దాని కనుగుణంగా... జీవించలేము అని బుద్ధిగలవారెవ్వరూ దానికి విలువ నివ్వరు అని ఏ దేశంలోను యెవ్వరూ అనలేదు. గీతాసిద్ధాంతంపై, గీతలోని విషయంపై వెలిబుచ్చిన అనుమానపు ముద్రకు వ్యతిరేకంగా మేము గట్టిగా అభ్యంతరం చెప్తున్నాం. గీతా సిద్ధాంతం, గీతలోని సంపద మన జాతికి లభించిన ప్రధాన వారసత్వ సంపద. అది భవిష్యత్తుపై మనకు ఆశను కల్పిస్తుంది. మన ప్రజల పురోగమనాన్ని కుంటుపరచే, మన ప్రజలపై మచ్చగా తయారైన, నైతిక బలహీనతలను పరిశుద్ధం చేసుకొనేందుకు మనకు లభించిన గొప్ప క్రియాశక్తి గీత.

(CWSA 8:453)

శ్రీఅరవిందులు

సమాజస్థాయిలో అహింసా సిద్ధాంతాన్ని అమలుచేయడం

ఆధ్యాత్మికానికి సంబంధించినదాన్ని సాధారణ జీవనస్థాయికి అన్వయింపజేయాలని గాంధీ ప్రయత్నిస్తున్నాడేమోనని నా భయం కాదు. అహింసను ఒక ఆధ్యాత్మిక వైఖరిగా ఆచరించడాన్ని అర్థం చేసుకోవచ్చు. అది పూర్తిగా ఆమోదయోగ్యం. దాని ఔన్నత్యం దాని కుంది. కాని వాస్తవికంగా దానికో ఆధారం వుంది. ఆ సిద్ధాం

తాన్ని నువ్వు ఆధ్యాత్మికంగా అనుజీవించవచ్చు. కాని దానని సమస్త జీవనానికీ అన్వయింపజేయడంలో అర్థం లేదు.

శ్రీఅరవిందులు

(సాయం సంభాషణలు, జనవరి 16, 1939)

దేశభక్తిభావాలు — యోగం

దేశభక్తి భావాలు మన యోగానికి పొసగనివి కావు. తద్విరుద్ధంగా తన మాతృదేశ శక్తిసామగ్రతల కోసం సంకల్పించడం సమర్థనీయమే. ఆమె బాగా పురోభివృద్ధి చెందాలనీ, పూర్తి స్వేచ్ఛతో తన అస్తిత్వపు సత్యాన్ని ఆమె అధికాధికంగా అభివ్యక్తం చేయాలనే సంకల్పం కలిగి వుండడం మన యోగానికి హాని కలిగించని ఒక ఉదాత్త సంకల్పం.

కాని యెవరైనా సరే ఆవేశపడకూడదు. పరిపక్వత లేకుండా కర్మలో మునిగిపో కూడదు. సత్యం జయించాలని యెవరైనాసరే ప్రార్థించాలి, ప్రార్థించగలగాలి, ఆకాంక్షించాలి, సంకల్పించాలి. అదే సమయంలో తన నిత్య కర్మలను యధావిధిగా నిర్వర్తిస్తూ, చేయవలసిన కర్మను సూచిస్తూ పొరపడ వీలులేని సంజ్ఞకై ప్రశాంతంగా యెదురుచూడాలి.

శ్రీమాత (అక్టోబరు 27, 1962)

స్వేచ్ఛ, సమత, సౌభ్రాతృత్వాల మూలం

ఆమె (భారతదేశపు) మహాకార్యం, మానవజాతిని, మానవస్వేచ్ఛ, మానవ సమత, మానవ సౌభ్రాతృత్వం వైపు మరల్చడం. అంతకు ముందుగా అతని స్వభావం లేక అతని ప్రకృతి స్వేచ్ఛను పొందగలిగితే తక్కిన స్వాతంత్ర్యమంతా అతని కనుసన్నల్లో వుంటుంది. దేనికీ బద్ధుడుకాని స్వేచ్ఛారూపుడు ఆ పరాత్పరుడే. భ్రాంతి నుండి వ్యక్తి బయట పడినపుడు, ప్రేమ, న్యాయవర్తనాల ద్వారా ప్రపంచపు దివ్య సమతాభావన తనను తాను సాకారంచేసుకొంటుంది. ఈ అవగాహన తనకు తాను ప్రభుత్వ మరియు సామాజిక చట్టంగా రూపొందుతుంది. ఈ దివ్యసమతను వ్యక్తి గ్రహించినపుడు ఆతడు మొత్తం ప్రపంచానికే తోడబుట్టినవాడౌతాడు. అతను ఏ అధికారస్థానంలో నియమితుడైనా ప్రేమ, న్యాయసూత్రాల ఆధారంగా ప్రజలందరినీ

తన సహోదరులుగా స్వీకరించి వారికి సేవలందిస్తాడు. మతానికీ, వేదాంతానికీ, సాంఘికదృక్పథానికీ, రాజకీయాకాంక్షలకూ ఈ అవగాహన ఆధారమైనపుడు, స్వేచ్ఛ, సమత, సౌభ్రాతృత్వం సమాజ నిర్మాణంలో తమకు యుక్తమైన స్థానాన్నాక్రమిస్తాయి. అపుడు సత్యయుగం తిరిగి వస్తుంది. ప్రజాస్వామ్యమంటే ఆసియా ఖండపు ప్రజల భావన యిది. దీనిని ప్రపంచాని కందించే ముందు భారతదేశం తన కోసం తనలో దీనిని తప్పక తిరిగి ఆవిష్కరించుకోవాలి. తన అంతరాత్మను స్వేచ్ఛగా వుంచి ఏదో ఒత్తిడి వల్ల కాకుండా ప్రేమతో సేవజెయ్యడానికి కంకణం కట్టుకోవడం ప్రతి మనిషి ధర్మం. సమతా భావన కలిగి, సంఘసేవకు ఇతరుల స్వార్థప్రయోజనానికి తగినట్లుగాకాక తన సామర్థ్యానికి తగిన స్థానాన్ని స్వీకరించాలి. తన సోదర మానవులతో సామరస్యపూర్వక సంబంధాలు కలిగి వుండాలి. ఒక బానిసలా శృంఖలా బద్ధుడై తప్పక చేస్తున్నట్లుగా గాక లేక ఒక దోపిడీదారుతో దోచుకొనబడుతున్నవానిలా గాక తినువానిచే తినబడుతున్నవానిలాగాక పరస్పరం ప్రేమించుకొంటూ సేవా భావంతో మెలగాలి. మనిషికిగల హక్కులను గౌరవించడం మీద ప్రజాస్వామ్యం ఆధారపడి వుంటుందని అన్నారు. అయితే అది మనిషి నిర్వహించవలసివున్న విధుల మీద ఆధారపడి వుంటుందని వారికి బదులు చెప్పారు. కాని, హక్కులు, విధులు రెండూ కూడా యూరపు భావాలే. భారతీయ దృక్పథంలో ప్రజాస్వామ్యమంటే అది ఒక ధర్మం. కర్మకు మూలకారణం స్వార్థం అనే ప్రపంచదృక్పథంవలన హక్కులు, విధులకు మధ్య సృజించబడిన కృత్రిమ వైరుధ్యాలు భారతీయ భావనయైన ధర్మంలో తమ ఉనికిని కోల్పోయి, తమ ప్రగాఢ శాశ్వత ఏకత్వాన్ని తిరిగి పొందుతాయి.

(CWSA 7:931-32)

శ్రీఅరవిందులు

అనువాదం: కె.వి రావు

*

వర్ణవ్యవస్థ తగు భద్రతలతో కూడివున్నట్లయితే, సామాజిక వ్యవస్థీకరణకూ, దాని సంరక్షణకూ అది అత్యంత శ్రేష్టమైన విధానం. కాని అది రాజకీయ రంగును పులుముకోకూడదు. ఆ వాసన కూడ దానికి తగలనివ్వకూడదు.

(CWSA 7:684)

శ్రీఅరవిందులు

జాతీయజీవనాన్ని జాగృతపరచుట

పార్థసారథి అయ్యంగారికి 13 జూలై 1911 న వ్రాసిన లేఖ

(13 జూలై 1911న శ్రీ పార్థసారథి అయ్యంగారికి వ్రాసిన ఉత్తరం నుండి సంగ్రహించ బడినది.)

...పాత రాజకీయ విధానాలను విసర్జించుటలో నా ఆదేశాలను జాగ్రత్తగా పాటించు. ఆధ్యాత్మికత మాత్రమే భారతదేశ రాజనీతిసూత్రం. సనాతన ధర్మప్రయోజనా సాఫల్యత మాత్రమే భారతదేశ స్వారాజ్యం. పాశ్చాత్య ప్రజాస్వామ్య దృక్పథం దేశాలకు మేలుచేయుటలో యెంత నిస్సహాయమైనదో అనుభవపూర్వకంగ తెలుసుకొని దానిని వదిలించుకొనుటకు ప్రజాప్రాతినిధ్యంగల మన లోకసభ దశను అనుసరించవలసి వుంటుందనుటలో నా కేమాత్రం సందేహం లేదు. నిజానికి భారతదేశం ఒక విధమైన జాతీయ యోగంలో ప్రాధమిక దశను అనుభవిస్తున్నది. ఆరంభదశలో ఉధృతమైన పురవడితో 1905 లో ప్రచోదితమైన దివ్యశక్తి ఒకటి దానిని తామసిక అజ్ఞానస్థితినుండి తట్టి లేపింది. అయితే వ్యక్తుల విషయంలో జరిగినట్లుగానే, దుష్టమైన అధర్మసంస్కారాలు, అక్రమమైన మనోవికారాలు, మానసిక నైతిక అలవాట్లన్నీ దానితోపాటే తలెత్తి ఆ దివ్యశక్తిని దుర్వినియోగపరిచాయి. ఆ కారణంగా అతిశయాత్మకమైన రాజకీయ ఉపన్యాస వాగ్ధాటి, ప్రజాస్వామిక అత్యుత్సాహం, సమావేశాలు, ఊరేగింపులు, సత్యాగ్రహాలు మొదలగు కార్యక్రమాలన్నీ చివరకు బాంబులు, తుపాకులు, నిర్బంధక చట్టాలకు దారితీశాయి. అదొక అశుద్ధ రాజసిక కర్మాచారణ దశగా పరిణమించింది. ఆశాభంగమొందిన రాజుల తామసిక ప్రతిస్పందనలతో నిండిన దశ అనుసరించింది. పర్యవసానంగ, ఆంగ్లేయుల విమోచనాతంత్ర అక్రమజనిత మితవాదతత్వం ఐరోపా, ఆసియా దేశాల మిశ్రమ భావజనితమైన జాతీయవాదం, బాకునిన్, మజ్జినీల నెలలు నిండని బిడ్డలాంటి ఉగ్రవాదం తలెత్తాయి. చివరిదైన ఉగ్రవాదం యింకా సమసిపోలేదు గాని నెమ్మదిగా విచ్ఛిన్నమౌతున్నది. ఈ మూర్ఖత్వం పటాపంచలైనప్పుడే సత్యానికి అవకాశం దక్కుతుంది. భారతదేశంలో నూతనము, ఉన్నతము అయిన ఆధ్యాత్మిక నైతికస్థితి పునరుద్ధరణకు నాందిగా ఒక నిజమైన, బలమైన ఆధ్యాత్మిక ఉద్యమం మొదలవుతుంది. ఇంకా యెదుర్కోవలసిన కష్టాలు, పొరపాట్లు కావలసినన్ని తారసపడ

తాయి అనుటలో సందేహం లేదు. కాని సరైన మార్గంలో అడుగువేయటానికి మరొక అవకాశం లభిస్తుంది. మొత్తానికి దైవం మనకు అవసరమైన అనుభవాలను కలిగిస్తూ, అవసరమేన పరిస్థితులను యేర్పరుస్తూ, మనకు మార్గదర్శనం చేస్తాడని నా నమ్మకం.

(CWSA 36:170-71)

శ్రీఅరవిందులు

అనువాదం: అందుగులపాటి కైలాసపతి

భారతదేశానికి ఆదర్శవంతమైన పాలనా వ్యవస్థ

(కొందరు అనుయాయులతో శ్రీఅరవిందులు జరిపిన సంభాషణలను కొన్నింటిని శ్రీ పురాణీ, శ్రీ నిరోద్ బరన్ గార్లు టూకీగ వ్రాసి వుంచారు. శ్రీఅరవిందుల దృష్టిలో భారతదేశానికి సరిపడే రాజ్యపాలనావ్యవస్థపై వారి అభిప్రాయాలు సంక్షిప్తంగా సంగ్రహించబడినవి.)

డిసెంబరు 27, 1938:

భారతదేశం యొక్క పూర్వరాజ్యపాలనా వ్యవస్థ జనజీవన విధానానికి అనుగుణంగా రూపుదిద్దుకున్నది. అందులో ప్రజల అన్ని అవసరాలు, అన్ని ప్రయోజనాలు చోటు చేసుకున్నవి. రాచరికపు యేలుబడి, ధనికవర్గ ఆధిపత్యం, ప్రజాస్వామ్య విధానం కూడ అందులో ప్రతిబింబించినవి. ప్రతి ప్రయోజనానికి చెందిన అంశం పాలనా వ్యవస్థలో యిమిడి వుండినది. అయితే పాశ్చాత్య పాలనావ్యవస్థ బౌద్ధికంగా రూపొందించబడింది. యూరోపియన్ దేశాలలో అది వివేకవిచక్షణల ప్రాతిపదికపై యేర్పడింది. ప్రతి అంశం యిష్టానుసార మార్పులు చేర్పులకు, విశృంఖలత్వానికి అవకాశంలేని విధంగ నిర్దుష్టమైన నియమబద్ధమైన రీతిలో పొందుపరచబడింది. అది ప్రజాస్వామ్య బద్ధమైనదైతే, ప్రజాస్వామ్యం తప్ప మరో వ్యవస్థకు తావుండదు, తోచినట్టుగ మలచుకొన వీలుండదు.

ప్ర: అయితే భారతదేశానికి అనువైన పాలనావ్యవస్థపై మీ అభిప్రాయం యేమిటి?

జ: ఒకప్పుడు రవీంద్రనాథ్ ఠాగూర్ ఉటంకించినదే నా అభిప్రాయం కూడ. అత్యున్నత స్థానంలో ఒక రాష్ట్రపతి వుండవచ్చు. అతనికి రాజ్యతంత్ర విధానం మరియు ప్రజాప్రాతినిధ్యసభ అవిచ్ఛిన్నంగా కొనసాగనిచ్చుటకు అవసరమైన అధికారం వుండాలి.

రాష్ట్రాలన్నీ ఒక సంయుక్త కూటమిగా యేర్పడి అగ్రస్థాయిలో ఏకమై వుండాలి. స్థానిక సమితులకు, స్థానిక సమస్యల కనుగుణంగా చట్టాలను చేసేందుకు కావలసినంత వెసులుబాటు వుండాలి.

(Evening Talks, A. B. Purani)

శ్రీఅరవిందులు

జనవరి 29, 1939

సామ్యవాద వ్యవస్థలో ప్రభుత్వం తన ఉద్యోగుల ద్వారా అడుగడుగునా జోక్యం చేసుకుంటుంది. వారు ప్రజల నుండి ధనాన్ని దోచుకుంటారు. ఉద్యోగవర్గం ప్రభుత్వ విధివిధానాలను నిర్ధారిస్తుంది. సమాజం యొక్క శ్రేయస్సును అది పట్టించుకోదు. కమ్యూనిజంలో, భూమి సమాజం యొక్క ఉమ్మడి సొత్తుగ పరిగణించబడుతుంది. సమాజంలోని ప్రతి వ్యక్తికి శ్రమించే హక్కు వుంటుంది. ఉత్పత్తిలో ప్రతి ఒక్కరు తమ భాగానికి హక్కుదారులవుతారు.

మన దేశంలోని గ్రామాల్లో ఒక విధమైన కమ్యూనిష్టు వ్యవస్థ వుండింది. దేశమంతటా ఒక పెద్ద కుటుంబంగా వుండింది. అట్టడుగు స్థాయికి చెందిన వ్యక్తికి సైతం కుటుంబంలోని వ్యక్తికుండే హక్కుండేది. చాకలి, వడ్రంగి, కమ్మరి మొదలగు వృత్తులవారంతా వారికి కావలసింది వారు పొందేవారు.

(Talks with Sri Aurobindo by Nirodbaran, p. 213))

శ్రీఅరవిందులు

పార్టీరహిత ప్రభుత్వం: (మే 25, 1970)

దేశాన్ని కష్టాల నుండి గట్టెక్కించడానికి ఏం చేయాలి? శ్రీఅరవిందులు కష్టాలన్నింటిని ముందుగానే పసికట్టారు, పరిష్కారం సూచించారు....

చూశారూ, ఈ విషయం రాజకీయాలకు అతీతమైంది. ఇది పార్టీకి సంబంధించిన విషయం కాదు. ఎందుకంటే కొందరు రాజకీయం చేయడానికి మొగ్గుచూపుతారు కాబట్టి యితరులు సహజంగానే అందుకు సుముఖంగా వుండరు. ఈ అంశం అన్ని రాజకీయాలకు అతీతమైనది. దేశాన్ని రాజకీయ పరిధులను అతిక్రమించి వ్యవస్థీకరించడానికి సంబంధించినది. అదొక్కటే మార్గం. రాజకీయాల్లో నిరంతరం

పోరాటమే క్షుద్రమైన పోరాటం — జుగుప్సాకరమైనది. అది యెంతో కలుషితమై బాధాకరంగా పరిణమించింది. వారు ఎప్పుడూ నాతో అనేవారు, విషయాలు చెడ్డగా పరిణమిస్తాయని; కారణం ఇది ఈ తరం అంతమొందే తరుణం కాబట్టి. మనం మరో తరంలోకి ప్రవేశించబోతున్నాం. ఈ తరంలో విషయాలన్నీ మరో విధంగ వ్యవస్థీకరించబడాలి. అందువలన అదొక కష్టకాలం....

రాజకీయా లెప్పుడూ పార్టీకి, భావాలకు, కొన్నిసార్లు విధులకు కూడ పరిమితమై వుంటాయి. మన మొక పార్టీరహిత ప్రభుత్వాన్ని యేర్పాటుచేస్తే తప్ప; పార్టీకి చెందని అన్ని భావాలను స్వీకరించగలిగే ప్రభుత్వం, కారణం, అది పార్టీలకు అతీతంగా వుంటుంది గనుక. పార్టీ ఒక పరిమితి; అది ఒక పేటిక లాంటింది: నీవు పేటికలోకి ప్రవేశిస్తావు (శ్రీమాత నవ్వుతారు). ఏ పార్టీకి చెందకుండ ప్రభుత్వంలో కొనసాగే ధైర్యమున్నవారు కొందరైనా వున్నట్లయితే — "మేము ఏ పార్టీ ప్రతినిధులం కాము. మేము భారతదేశ ప్రతినిధులం — అది పరమ దివ్యంగా నుంటుంది.

చైతన్యాన్ని పైకి లాగాలి, పైపైకి, పార్టీకి పైగా.

అప్పుడు సహజంగానే రాజకీయ పార్టీలలోకి ప్రవేశించలేనివారు కొందరు తయారవుతారు. అదీ కావలసింది! అది నిజంగా రేపటి కోసం పనిచేయటం అనిపిస్తుంది. రేపటి రోజు అలాగే వుంటుంది. ఈ మీమాంస అంతా యెందుకంటే దేశం ముందంజవేసి దారి చూపాలి,ఈ పాత రాజకీయ అలవాట్లను అధిగమించాలి. పార్టీరహిత ప్రభుత్వం — ఓహ్, అది యెంత దివ్యంగా వుంటుంది.

(CWM 15:405-07)

శ్రీమాత (మే 25, 1970)

అనువాదం: అందుగులపాటి కైలాసపతి, జానకి

పరస్పర గౌరవం, సహనంతో కూడిన సంయుక్త రాష్ట్ర వ్యవస్థ అవసరం

భారతదేశం సంయుక్త రాష్ట్ర ప్రాతిపదికపై వ్యవస్థీకరించబడుటతో పాటు, జాతీయతా భావన కూడా దానంతటదే అంకురిస్తుంది. భారతదేశం ఒక గొప్ప శక్తివంతమైన రాజ్యంగా రూపొందటానికి, దేశమందలి మహమ్మదీయులు, హిందువులు, బౌద్ధులు, క్రైస్తవులు అందరూ ఐకమత్యంతో మెలగటానికి, వారంతా ఆయా మతాలకు

చెందినవారుగా చలామణి అగుట ఆగిపోయే అవసరం లేదు. ఎవరి ఆదర్శాలకు, వ్యవస్థలకు వారు అంకితభావంతో వుంటూ, సమాజంలోని యితర వర్గాలవారి ఆదర్శాలను, వ్యవస్థలను సహనంతో, గౌరవంతో ఆదరిస్తూ, సర్వజనుల సమిష్టి ప్రయోజనానికి ఆవశ్యకమైన ఆదర్శవంత పౌరజీవనంపై వుత్సాహభరిత ప్రేమాను రాగాలను అలవరచుకొనుట, నిజమైన భారతదేశ నిర్మాణానికి ప్రస్తుతం అత్యవసరం.

(CWSA 6: 169)

శ్రీ అరవిందులు

అనువాదం: అందుగులపాటి కైలాసపతి, జానకి

భారతదేశ అంతరాత్మ ఒక్కటే

మొత్తం దేశాన్ని ఒకటిగా చేయగలిగింది భారతీయ అంతరాత్మ మాత్రమే. సహజ స్వభావాలలో, వైఖరిలో, సంస్కృతిలో భాషలో సైతం భారతదేశం లోని రాష్ట్రాలు చాలా భిన్నమైనవి వాటికి కృతకంగ ఏకం చేసే యే ప్రయత్నమైన విపత్కర ఫలితాలకు దారితీస్తుంది.

కాని ఆమె అంతరాత్మ ఒక్కటే. ఆధ్యాత్మికసత్యం యెడల, సకలసృష్టి ఒక్కటే అన్న భావన యెడల జీవనమూలం దైవం అనే భావన యెడల, దాని ఆకాంక్ష చాలా తీవ్రతరమైనది. ఈ ఆకాంక్షతో మమేకం కావడం ద్వారా ఉన్నత మానసికతకు యెన్నడు లుప్తమైనట్లు కనిపించని ఐకమత్యాన్ని అది తిరిగి పొందగలదు.

(CWM 13:368)

శ్రీమాత జూలై 7, 1968

*

ప్ర: భారతదేశపు మొట్టమొదటి సమస్య, అది తన అంతరాత్మను తిరిగి కనుగొని అభివ్యక్తం చేయడం అని మీరొక సందేశంలో తెలిపారు. భారతదేశపు అంతరాత్మను తిరిగి కనుగొనటం యెలా?

అమ్మ: నీ చైత్యపురుషుని తెలుసుకో. భారతీయ అంతరాత్మ యందు తీవ్రతరమైన శ్రద్ధను పెంచుకోవాలి. అందుకు నీవు సేవాభావంతో ఆకాంక్షించాలి. నీకు చిత్తశుద్ధి

వుంటే తప్పక విజయం సాధిస్తావు.

శ్రీమాత (జూన్ 15, 1970)

అనువాదం: కె. వి. రావు

సమసమాజవాదాన్ని సఫలం చేయడం — భారతీయ పద్ధతి

సమసమాజవాద సిద్ధాంతం ఐరోపాకు చెందిన ఆలోచన కాదు, అది సంపూర్ణంగా ఆసియా ఖండానిది, ప్రత్యేకించి భారతీయులది. ఐరోపాలో పేర్కొనబడిన సమసమాజ సిద్ధాంతం అనేది, ప్రాచీనకాలంలో ఆసియా ఖండంలోని సమాజం ఆర్థిక సమస్యలకు శాశ్వత పరిష్కారాన్ని అమలుచేసి, దాని ఫలితంగా మనిషికి అవసరమైన విరామాన్ని, ప్రశాంతిని అందించి, తద్వారా ఏ అవాంతరమూ లేకుండా ఉన్నతమైన ఆత్మాభివృద్ధి చేసుకోవడానికి చేసిన ప్రయత్నమే. సమాజం లేకుండా ప్రజాప్రభుత్వం విధానపరమైనదే అవుతుంది. కాని అది ఎప్పటికి సఫలతను పొందదు. అది కేవలం జనబాహుళ్యం సమ్మతించి ఓట్లు వేసి గెలిపించిన కొద్దిమంది ఉన్నత వంశీయులు, లేదా ధనికవర్గపు మూకపరిపాలన లేదా వృత్తి పనులలో నైపుణ్యంగల వర్గాలు ఇతర వర్గాల మీద చేసే నిరంకుశ పరిపాలన అవుతుంది. సమసమాజవాదంతో కూడిన ప్రజాపరిపాలనే నిజమైన ప్రజాపరిపాలన. ఎందువల్లనంటే అది ఆ విధంగా లేకపోతే సమానంగా, సమారస్యంగా విధివిధానాలు అందరికీ పంపకం చేయడం జరిగే పని కాదు. జాతిలోని ప్రతి భాగం అందరి శ్రేయస్సు కోసం జీవిస్తూ, తనవే అయిన ప్రయోజనాలకు పెనుగులాడకుండా మనుగడ సాగిస్తుంది. అప్పుడు మానవజాతి మొత్తానికి దాని అధికాధికమైన అభివృద్ధికై తన సంపూర్ణ శక్తియుక్తులను వెచ్చించటానికి అవసరమైన పరిస్తితులను కల్పించగలదు. అటువంటి పరిస్థితులను అనుభవసిద్ధం చేసుకోవటం కూడా. హిందూనాగరికత ధ్యేయం, వర్ణవ్యవస్థ మూలోద్దేశం, హిందూమతం సఫలం అవడమంటే మానవనాగరికత అత్యున్నతమైన ఉద్దేశాలు సఫలం అవడం. ఆ విధంగా అది ముందుకు వేగంగా అన్నింటిని తనతో తీసుకుపోయేటప్పుడు. ఆధునిక జీవితం లోని అత్యంత ప్రాణిక ప్రేరణలను తప్పక కలుపుకునిపోవాలి. అది ప్రజాపరిపాలనను, సమసమాజవాదనను కూడా కలుపుకుంటూ, వాటిని పరిశుద్ధపరుస్తూ, ఏవైతే అభివృద్ధికి మార్గమో అటువంటి ఆర్థిక సర్దుబాట్ల మీద ఎక్కువ ఒత్తిడి లేకుండా వాటిని ఇంకా ఉచ్ఛస్థితికి చేర్చుతూ, నైతికపరంగా, మేధోపరంగా, ఆధ్యాత్మికపరంగా అంతిమంగా

మానవజాతి పొందవలసిన పరిపూర్ణత మీద ఇంకా ఎక్కువగా నిరంతరంగా, స్పష్టంగా వాటి దృష్టిని శ్రద్ధగా నిలపడానికి అవబోధ చేస్తుంటుంది.

(CWM 7:684-85)

శ్రీఅరవిందులు (సెప్టెంబరు 21, 1907)

ప్రజాస్వామ్య శక్త్యుత్సాహాలను అలవరచుకొనుట – భారతీయపద్ధతి

మన సామాజిక వ్యవస్థలో స్థిరమైన విలువగల పద్ధతులను, నియమనిబంధనలను అత్యంత అప్రమత్తతతో మనలో నిక్షిప్తంచేసుకోవాలి. అవి మన శక్త్యుత్సాహాలకు స్ఫూర్తిదాయకాలు, భావితరానికి వుపయోగకరమౌతాయి. అయితే, నిరంతర వృద్ధిచెందుతుండే భారతదేశ శక్త్యుత్సాహాలను గత కొన్ని శతాబ్దాల కాలంలో రూపొందిన తాత్కాలిక విధానాలకు పరిమితం చేయకూడదు. అలా చేయడం వ్యర్థమైన, దురదృష్టకరమైన ప్రయత్నమౌతుంది. ఒక నమూనాగా పోత పోయబడిన మూస పగిలిపోయింది. ఆ మూసను పరిమాణాన్ని పెంచి తిరిగి పోతపోయాలి, దానిలోని పదార్థాలను సుసంపన్నం చేయాలి. ఆ విధంగ పునర్వ్యవస్థీకరించబడిన ప్రజాస్వామ్య వ్యవస్థకు మనం చేరువ కావాలి. దానిని ఆహ్వానించాలి. ఆ ప్రజాస్వామ్య శక్త్యుత్సాహాలను, విధానాలను ఆకళింపు చేసుకుని వాటిని అధిగమించి మరింత వున్నతస్థాయికి యెదగాలి. మన సగం జమీందారీ, సగం దైవిక వ్యవస్థను ఛేదించాలి. వేదాంతం యొక్క ప్రజాస్వామ్యస్ఫూర్తిని విడుదల గావించాలి. జమీందారీ, దైవిక సంస్కృతుల నుండి అవసరమైన అంశాలను గ్రహించాలి. భారతజాతికి ఒక నూతన శక్తివంతమైన రాజకీయ మరియు సామాజిక వ్యవస్థను యేర్పాటు చేయాలి. వ్యక్తి వాదాన్ని, భౌతికవాదాన్ని పారద్రోలి ప్రజాస్వామ్యాన్ని నిలుపుకోవాలి.

(CWSA 8:247-48)

శ్రీఅరవిందులు (సెప్టెంబరు 25, 1909)

అనుభవసిద్ధమైన వేదాంతం మాత్రమే సామ్యవాద సమాజానికి ఆచరణాత్మకమైన పునాది. అది క్రైస్తవం, ఇస్లాం, పౌరాణిక హిందూమతం కలలుగన్న మహాత్ముల దైవసామ్రాజ్యం

(CWM 12:465)

శ్రీఅరవిందులు

సామాన్య ప్రజల రాజకీయ చైతన్యాన్ని జాగృతపరచుట అవసరం

స్వరాజ్యం కోసం పాటించవలసిన మరొక ముఖ్య నియమం, సామాన్య ప్రజల రాజకీయ విజ్ఞానాన్ని జాగృతపరచుట. చరిత్ర పూర్వకాలంలో కొన్ని వర్గాలకు చెందినవారు, ముఖ్యంగా పాలకవర్గానికి బాగా చదువుకున్న వర్గానికి చెందినవారు, కొంతవరకు వ్యాపార వర్గానికి చెందినవారు, జాగృతి కలిగివుంటే సరిపోయేది, కాని ఆధునిక రాజ్యవ్యవస్థ సామాన్య ప్రజలలో రాజకీయ చైతన్యాన్ని జాగృతపరచుటపై ఆధారపడి వుంటుంది. ఇది ప్రజాయుగం. కోటానుకోట్ల ప్రజానీకానికి చెందినది, ప్రజాస్వామ్య యుగం. ఈ అధునిక పోరాటంలో యే దేశమైనా కడదాకా మనగలగాలన్నా స్వరాజ్యాన్ని తిరిగి పొందాలన్నా లేక నిలబెట్టాలన్నా, అది ప్రజలను జాగృతపరచి వారిని దేశ చైతన్య జీవనస్రవంతిలోకి కొనితేవాలి. అప్పుడుగాని ప్రతి ఒక్కరు తాము ఈ దేశవాసులమని, దేశాభ్యుదయంతో పాటు తాము కూడ వర్ధిల్లుతామని, దేశం స్వతంత్రంగా వున్నప్పుడే తాము కూడ స్వేచ్ఛ ననుభవించగలమని భావించగలుగుతారు. ఈ భావన ప్రజలలో నాటుకోవడం గ్రామసమితులపై ఆధారపడి వుంటుంది. మనం ఐక్యతతో కూడిన గ్రామ జీవన విధానాన్ని యేర్పాటు గావిస్తే తప్ప చదువుకున్నవారికి, సామాన్య ప్రజలకు మధ్య నున్న అంతరాన్ని దూరం చేయలేము. వారి జీవితాలు ఒకదానితో నొకటి ముడిపడేది వారిలో ఐక్యతా భావం యేర్పడేది యిక్కడే.

చివరిగా — సమైక్యత లేనిదే స్వరాజ్యం అసాధ్యం. అయితే స్వరాజ్యం కోసం మనకు ఆవశ్యకమైన ఐక్యత, భావసమైక్యత, వాక్సమైక్యత, మేధో విశ్వాస సమైక్యత కాదు. ఐక్యత హృదయాలకు సంబంధించినది. అది ప్రేమానురాగాల నుండి పుట్టుకొస్తుంది.

(CWSA 7:1049-50)

శ్రీఅరవిందులు (ఏప్రియల్ 20, 1908)

గ్రామజీవనం — వికేంద్రీకరణ (ఏప్రియల్ 7, 1926)

నీకు పార్లమెంటరీ వ్యవస్థ లేక రాజ్యాంగం అత్యుత్తమైనదని అనిపించటానికి కారణం పాశ్చాత్య భావనా పరంపర. ప్రాచీన భారతదేశంలో మనకు గొప్ప కుల, మత స్వేచ్ఛ ఉండేది. స్థానికి సంస్థలు అధికారానికి, జాతీయ జీవనానికి కేంద్రాలుగా నుండేవి. రాజు స్థానిక సంస్థల హక్కులను ఉల్లంఘించుటకు అశక్తుడై వుండేవాడు. హక్కులకు భంగం వాటిల్లినట్లైతే ప్రజలు తమంతట తాము తమ నిరసనను వ్యక్తపరిచే వారు. మన జాతి యొక్క అసాధారణ మేధాశక్తి అలాంటి సుస్థిర వ్యవస్థను రూపొందించింది.

పార్లమెంటు రూపొందించిన రాజ్యాంగంలో మాదిరి ప్రతి విషయం యెందుకు కేంద్రీకరించబడాలో నా కర్థం కాదు. మనకు వైవిధ్యభరితమైన అనేక సాంస్కృతిక ఆధికారిక కేంద్రాలుండాలి. అవి దేశమంతటా విస్తరించి జాతీయ జీవనంతో నిండి వుండాలి. స్వయం వృద్ధి సాధించటానిక రాజీకయ స్వేచ్ఛను కలిగి వుండాలి.

(ఒక అనుయాయి) గ్రామీణవ్యవస్థ కూడా అట్టి కేంద్రాల స్థాపనకు దోహదపడుతుంది కదా?

శ్రీఅరవిందులు: అవును, మన మిప్పుడు ప్రయత్నిస్తున్నట్లుగా, గ్రామప్రజలకు ఉపన్యాసాలిస్తూ నీతిబోధల ద్వారా కాదు. నీవు గ్రామంలో పనిచేయాలనుకుంటే గ్రామీణ జీవితానికి సహజమైన వృత్తిని చేపట్టాలి, వారి మధ్య నివాసమేర్పరచుకొని వారిలో ఒకడిగ మెలగాలి. వారు నిన్నెప్పుడైతే క్రియాశీలుడైన వ్యక్తిగా గుర్తిస్తారో అప్పుడు నిన్ను విశ్వసించడం ప్రారంభిస్తారు. నీ వక్కడ పది, పదిహేను సంవత్సరాలు పనిచేయగలిగితే, వారి మధ్య ఒక గౌరవనీయ స్థానాన్ని పొందగలుగుతావు. వారు నీవు చెప్పేది వినడానికి సంసిద్ధులైనందువలన యెంతో కొంత వారికి మేలు చేయగలవు.

మన ప్రజలకు పార్లమెంటరీ విధానం కించిత్తైనా పొసగదు. అయితే ప్రాచీన భారతదేశంలో పాటించిన విధానాలు నేడు కూడ అనుసరించవలసిన అవసరం లేదు. కాని నీవు ప్రగతిశీల పథాన్ని అవలంబించి, జాతి ప్రజ్ఞాపాటవ ప్రతిభకు దీటైన విధానాన్ని అనుసరించవచ్చు.

శ్రీఅరవిందులు (ఏప్రియన్ 7, 1908)

జాతీయతా భావానికి అనుగుణంగా గ్రామీణ జీవన పునరుద్ధరణ

మన మిప్పుడు స్వశక్తిపై ఆధారపడి గ్రామీణ వ్యవస్థను పునరుద్ధరించే కార్యక్రమంపై దృష్టి సారిద్దాం. ఈ కార్యక్రమంలో మనం యెల్లప్పుడూ గుర్తించుకోవలసిన విషయం, గ్రామజీవన పునర్వ్యవస్థీకరణలో జాతీయ ఐక్యతకు యేమాత్రం భంగం వాటిల్లకుండా జాగ్రత్తపడుట. మన జాతీయతకు, భారతదేశ సమైక్యతకు మహోన్నత ఆదర్శమైన స్వరాజ్య స్థాపన నుండి మన ధ్యాసను మళ్లించే దేనిని కూడ అనుమతించకూడదు. ఇది యేమాత్రం అన్యమైన లేక విపరీతమైన ధోరణితో గూడిన ఆదర్శం కాదు. అది కేవలం భారతదేశ చరిత్రను వేల సంవత్సరాల పర్యంతం మహోన్నత వైభవంతో నింపి, దాని ఊర్ధ్వగమన వైఖరిని సాఫల్యం చేయుటకు చేపట్టే చైతన్యవంతమైన ప్రయత్నం. శ్రీకృష్ణుడు ప్రారంభించిన, చంద్రగుప్తుడు, అశోకుడు, గుప్త చక్రవర్తులు అవిచ్ఛిన్నంగా కొనసాగించిన, అక్బరు చక్రవర్తి దాదాపు సఫలీకృతం గావించిన, ఏ కార్యం కోసమైతే శివాజీ జన్మించారో, బాజీరావు వ్యూహరచన గావించి పోరాడారో, ఆ కార్యసాఫల్యానికై చేసే ప్రయత్నం. మన గ్రామాలను వ్యవస్థీకరించుట ఒక అనివార్యమైన కార్యం. అందుకు మనం సత్వరం పూనుకోవాలి. అయితే ఆ కార్యాచరణలో మనం యెలాంటి మెళకువతో వ్యవహరించాలంటే, ఆ గ్రామాలన్నీ అవిభాజ్యమైన జాతీయ సమైక్యతలో భాగాలని, వాటి జీవనగమనంలోని ప్రతి దశలోను, మొదట జిల్లా యొక్క తదుపరి రాష్ట్రం యొక్క, చివరిగా దేశం యొక్క సహాయ సహకారాలు ఆవశ్యకమనే భావన వాటికి కలిగే విధంగా వ్యవహరించాలి. గ్రామాలు స్వతంత్ర ప్రతిపత్తితో వ్యవహరించే కాలం చెల్లిపోయింది. ఆ వ్యవస్థను పునరుద్ధరించ కూడదు. దేశం యిప్పుడు తన ఆశయం నెరవేరే అవకాశాన్ని అపేక్షిస్తున్నది. ఈ దేశ గ్రామీణ ప్రజానీక జానపద జీవన స్రవంతిని ఒక మహోన్నతమైన అవిచ్ఛిన్న ప్రజాస్వామ్య జాతీయ భావన గలదానిగా సంస్కరించాలి.

(CWSA 7:909-10)

శ్రీఅరవిందులు (మార్చి 7, 1908)

గ్రామాలలో ప్రేమానురాగాలు అంతరిస్తున్నాయి

ప్రస్తుతం మనం ప్రతి విషయంలోను విదేశీమూలాలున్న వాటి వైపే మొగ్గు చూపుతున్నందు వలన మన దేశప్రజల పట్ల మన కుండవలసిన ఆదరాభిమానాలు, పరస్పర సహకారమందించుకునే అలావట్లు, ఒకరి పట్ల ఒకరి కుండే బాధ్యతలు కనుమరుగైపోయాయి. ప్రతి ఒక్కరు తమని గురించి ఆలోచించుకునేవారే, తమని గురించి పాటుపడేవారే. మన తోటివారికి యేమైనా చేయాలంటే అది ప్రభుత్వ బాధ్యతేగాని మనకేమీ పట్టదు అనే ధోరణి ప్రబలింది. పరస్పర ఆదరాభిమానాలు కరువై పోవుటయే యిందుకు కారణం. ఈ పరిస్థితిని అధిగమించటం అవసరం. ఇది మెరగుపడటానికి గ్రామసమితుల పాత్ర ప్రధానం. మన జీవితాలు పరస్పరం దూరమైపోవుట, ఒకరి నుండి ఒకరు వేరు అనే ధోరణిని గ్రామసమితుల పునరుజ్జీవనం నిర్మూలించి సామాజిక స్పృహను, పరస్పర సహకారాన్ని, ప్రయోజనాన్ని అందించుకునే అలవాటును పునరుద్ధరిస్తుంది. నీటి కొరత సమస్యను పరిష్కరిస్తుంది. మధ్యవర్తిత్వంతో సమస్యలను పరిష్కరించే న్యాయవ్యవస్థను యేర్పాటు చేసి కుటుంబ కలహాలను, వ్యక్తిగత విబేధాలను నివారిస్తుంది. మరచిపోయిన సోదర భావాన్ని తిరిగి నెలకొల్పుతుంది. రోగులకు వైద్యసదుపాయాన్ని అందుబాటులోకి తెస్తుంది. కరువు నివారణ వ్యవస్థను పునరుద్ధరిస్తుంది. న్యాయాన్ని అందిస్తుంది, రక్షణ కలిగిస్తుంది. ఆ విధంగా సమిష్టి ప్రయోజనార్థం అందరూ కలసి శ్రమిస్తున్నప్పుడు మన జీవితాలలో గతంలో నున్న ఐక్యతా భావవ పునరంకురిస్తుంది. అలా జనుల హృదయాలను ఒక్కటిగా కలిపే బంధం ద్వారా స్వరాజ్య స్థాపనకు పునాదులు వేయవచ్చు.

(CWSA 7:1050-51)

శ్రీఅరవిందులు (ఏప్రియల్ 20, 1908)

పేదరికం యొక్క రెండు ముఖాలు

ఈ దేశంలోని నిరుపేద వర్గాల పరిస్థితి యింతవరకు అత్యంత నిరాదరణకు లోనయ్యింది. మన ఉద్యమానికి భగవంతుని ఆశీస్సులు తోడవ్వాలంటే దానినిక మీదట యేమాత్రం ఉపేక్షించకూడదు. ప్రజాబాహుళ్యాల పేదరికం పెరుగుదలపై లెక్కలేనన్ని కరపత్రాలు, ఉపన్యాసాలు, వార్తాపత్రిక వ్యాసాలు వెలువడ్డాయి. అయితే పేదరిక

సమస్య వున్నదని ఋజువు చేయడంతో మన కర్తవ్యం నెరవేరిందనుకొని, పరిష్కారాన్ని భవిష్యత్తుకు వదిలివేయడం అలవాటుగా మారింది, పరిష్కారం అందే లోపు జనులు పతనావస్థకు దిగజారిపోతారని, ఆ పరిస్థితి మెరుగుపరచడానికి దేశానికి కొన్ని దశాబ్దాలు పడుతుందనే సంగతిని విస్మరిస్తున్నాము. పేదరికము యొక్క ఆర్థిక కోణాన్ని మాత్రమే పరిగణించటం మనకు అలవాటైంది కాని ఆ సమస్యకు అంతకన్నా ముఖ్యమైన నైతిక కోణం మరొకటుంది. భారతదేశపు రైతాంగం సర్వదా భక్తి తత్పరత, సాధుస్వభావం, ప్రశాంతత, పవిత్రత, పొదుపుదనం, జన్మతః సంక్రమించిన తెలివి తేటలు కలిగి యుండేది. అవి కరువై, నాగరికత లోపించిన ఐరోపా దేశవాసులకు మన రైతులు భిన్నంగా వుంటారు. అయితే వారు యిప్పుడు మున్నెన్నడూ కనీ వినీ యెరుగని అతి క్రూరమైన పాశవిక హింసకు గురౌతున్నారు. ప్రభుత్వం యెంతో దయతో యెంతో వుదారంగ నెలకొల్పిన మద్యం దుకాణలకు ఆకర్షితులై, మితిమీరి పెరుగుతున్న అనైతికతకు లోబడిన ధనికవర్గపు పోకడలకు పశుప్రాయులుగ సమ్మోహితులై, క్రమక్రమంగా ఆ వర్గపు చెడునడతకు, కాఠిన్యానికి అలవాటు పడుతున్నారు. ఈ దిగజారుడుతనం అతి త్వరితగతిని భయానకంగా పెరిగిపోతు న్నది. దేశంలోని కొన్ని ప్రాంతాల్లో యిది యెంతగా విషమించిందంటే, యీ కుంటుపడిన స్థితి పూర్వ ఉన్నతస్థాయిని తిరిగి అందుకోవటం అసాధ్యమనిపిస్తుంది. జమీందార్లు, తేయాకు తోటల యజమానులు, పోలీసులు పాల్పడే నిర్బంధపు వసూళ్లతో రైతులు నిరుపేద లౌతున్నారు. వారిలో ధృఢకాయులైవవారు, జీవనోపాధికి మిగిలిన యేకైక విధానంగా, దారి దోపిడీలకు, బందిపోట్లకు పాల్పడుతున్న వుదంతాలు వింటున్నాం. పాతికేళ్ల క్రితం మద్యాన్నిగాని, వేశ్యనుగాని యెరుగని నిరపేద గ్రామస్థులు, నేడు వాటికి బానిసలైపోయిన గ్రామాలను గురించి వింటున్నాం. ఇలాంటి భ్రష్టుపట్టిన గ్రామాల పరిస్థితి త్వరలో యితర గ్రామాలకు సైతం వ్యాపించే అవకాశం వుంది. ఈ దురదృష్టకర పరిస్థితిని అదుపు చేయడానికి యేదో ఒకటి చేయకపోతే, భారతదేశ ఆత్మను, దాని మురికి వెల్లువ వూడ్చుకొనిపోయి, మానవ ప్రకృతి యొక్క అత్యంత హేయమైన వికృత ఆకృతి యొక్క జుగుప్సాకర స్వరూపాన్ని మిగులుస్తుంది.

ప్రస్తుతం చదువుకున్న వర్గానికి చెందినవారు మాత్రమే సమాజాన్ని పూర్వస్థితికి పునరుద్ధరించే ఆశయానికి ఆశాకిరణాలు. పునరుద్ధరించాలనే వుత్సాహం వారిని

ఆవహించి వుంది. ప్రజలు మార్గదర్శనానికి వారి వైపే చూస్తున్నారు. ఆ లక్ష్యానికి దీటుగా వ్యవహరించుట, అట్టడుగుకు దిగజారిన దేశప్రజలలో ఆశాజ్యోతిని రగిలించుట, వారి జీవితాల్లో శక్తిసామర్థ్యాలను, వెలుగును తిరిగి కలిగించుట వారి కర్తవ్యము. నేటి వరకు స్వదేశీ వస్తు ఆదరణ ప్రజలను ఆర్థికంగా ఆదుకోగలదనే భావనలోనే వున్నాం. ఇప్పుడు దయాదాక్షిణ్యాలకు, న్యాయానికి, ధర్మానికి, నిస్వార్థతకు, ప్రజోప యోగ ప్రవృత్తికి, సహనశీల ప్రజాసేవకు మనకుగా మనం మార్గదర్శకులుగా మారి మన దేశం యొక్క నైతిక సముద్ధరణ కోసం నడుం కట్టాలి.

(CWSA 7:985-86)

శ్రీఅరవిందులు (మార్చి 20, 1908)

అనువాదం అందుగులపాటి కైలాసపతి, జానకి

మధ్యతరగతి పరివర్తన చెందవలసిన ఆవశ్యకత

ప్రస్తుత భారతదేశాన్ని మధ్యతరగతివర్గమే ముందుకు నడిపిస్తోంది, అది మంచికైనా, చెడుకైనా, దేనికైనా కావచ్చు. జాతి సంరక్షణ కోసం ఏ ప్రేరణ అయినా అది మధ్యతరగతి నుంచే రావాలి. పురోగతి కోసం ఏ విధమైన కదలిక కలిగినా మధ్యతరగతే చొరవ తీసుకొని దాన్ని నడిపించాలి. అలా జరగాలంటే మాత్రం ఏదో గారడీ జరిగి మధ్యతరగతి ఇప్పుడున్న స్థాయి నుంచి ఉన్నతస్థాయిని పొందాలి. అంటే మధ్యతర గతి మనస్తత్వాన్ని కాకుండా ఉన్నత యోధుల మనస్తత్వాన్ని అలవరచుకోవాలి; రాచరికపు మనస్తత్వాన్ని అలవరచుకోవాలి. అంటే అది పుట్టుకవల్ల కానీ, ధనకనక సముపార్జన వల్ల కానీ, మేథాశక్తి వల్ల కానీ, వర్తక వ్యాపారాదుల వల్ల కానీ కాక కేవలం గుణశీలాదుల వల్లనూ, ఆచరణాత్మకత వల్లనూ కావాలి. భారతదేశానికి స్వాభావికమైన ఆత్మ-బలిదానం, ధైర్యం, ఉన్నత ఆకాంక్షలను తిరిగి పెంపొందించు కోవాలి. ఈ విధమైన పరివర్తనా కార్యాన్నే మన నూతన జాతీయవాదం కార్యాచరణగా స్వీకరించింది. ఇదే దాని ఉత్సాహానికీ, సాహసానికీ, కలకలానికీ వెనుక నుండి ఉద్యమం లోనున్న మేధావంతులూ, జాతీయవాదులూ దిగ్భ్రాంతు లగుటకు గడబిడ చెందు టకు కారణమైంది. నూతన జాతీయవాద మనేది ఒక నమ్మిక, అంతకంటే ఎక్కువైన ఒక క్రమవిధానం, కేవలం పద్ధతే కాదు అంతకు మించినదైన పంథొమ్మిదద శతాబ్దపు భారతీయునిలో ఆధ్యాత్మిక పరివర్తన తీసుకునిరావటానికి చేసే ప్రయత్నము.

అది మధ్యతరగతి మనస్తత్వాన్ని నిర్మూలించటానికీ లేదా వారి ఆలోచనా విధానాన్ని, పద్ధతులనూ, పనులనూ తాత్కాలికంగానైనా నిషేదించటానికై చేసిన హెచ్చరిక. విప్లవాలు తేగల సాహసవంతులకూ, అసాధ్యులకూ, అతివాదులకూ ప్రచారకులకూ, అమరవీరులకూ, ఉద్యమకారులకూ, విప్లవకారులకూ, తెగింపుతో సాహసానికి పాల్పడే వారికీ అపాయాన్ని లక్ష్యపెట్టకుండా పనిచేసేవారికీ ఒక పిలుపు, ఒక ఆహ్వానము. ఇది భారతావనిలో క్షాత్రానికీ, సాహసానికీ పునర్జన్మ.

(CWSA 7:1107-08)

శ్రీఅరవిందులు (1907-80)

పారిశ్రామిక, సాంఘిక జీవన పుర్నిర్మాణము

మన జీవితంలోని ఏ విభాగమూ కూడా ఈ గొప్ప పునరుద్ధరణ, పునర్నిర్మాణశక్తిని తప్పించుకోలేవు. ఒక విప్లవంతో సరిసమానమైన పునర్నిర్మాణానికి మన సంఘం లోనుకావలసి వస్తుందని అనుకోవడంలో సందేహం లేదు. అయితే అది సాధారణ సంస్కర్తలు గుడ్డిగా ఆశిస్తున్నట్లుగా ఐరోపియతను అలవరచుకోటానికై కాక సంఘంలో పరిపూర్ణమైన ఒక గొప్ప జాతీయభావం సిద్ధింపచేయటానికై జరిగే ప్రయత్నము. అది వ్యక్తి స్వార్థం కానీ ఒకరినొకరు దోచుకునే ప్రయాస కానీ కాక ప్రేమతో అందరినీ విడదీయరాని జీవిత బంధంలో ఒకటిగా చేసే జాతీయస్ఫూర్తి కావాలి. పూర్వం రక్తసంబంధీకులతో ఉమ్మడి కుటుంబ విధానంగా ఈ బంధం కొనసాగేది; గ్రామవ్యవస్థలో పాక్షిక సామ్యవాదంతో ఈ బంధం ఉండేది, ఇంకా కులవ్యవస్థలో జన్మతహ సంక్రమించే సమిష్టి గౌరవమర్యాదలతో ఇది నిలబడేది. ఇక భవిష్యత్తులో మరింత పరిపూర్ణమైన, ఆధ్యాత్మికపరమైన బంధం ఇందుకు ఆవసరం కావచ్చు. ఇంకా వాణిజ్యరంగంలో కూడా ఐరోపియతత్వాన్నీ, వారి విధానాలనూ అంటే స్వప్రయోజనం కోసం పోటీపడే స్వార్థపరత్వం, కేవలం భాగస్వామ్య వర్తక సంఘ ఆసక్తి వల్ల ఏర్పడే బంధాలు, అన్నిటినీ మించి అత్యంత అపాయకరమైన సహాకర ధనస్వామ్య వ్యవస్థ విస్తరణ, విస్తారమైన అధికారబలం కలిగిన (అది పెద్ద ఆక్టోపస్ వంటి) ట్రస్టులు, సిండికేట్‌ల అభివృద్ధి మొదలగువాటిని మనం అనుసరించినంత కాలం ఆరోగ్యవంతమైన పారిశ్రామిక జీవనాన్ని పునర్నిర్మాణం చేయలేము. భారతీయు లందరినీ కలిపి ఉంచగలిగేవి ఈ బంధాలు కాదు. ప్రపంచం సాధ్యమని ఊహించగలిగిన దానికంటే కూడా అత్యున్న

తమైన, సంపూర్ణ జీవనాన్ని భారతావని పొందపోతున్నది. ఈ బహువిధ కార్యాచరణలలో తనను తాను వ్యక్తీకరించుకోగల మర్మాన్ని ఆమె కనుగొనినప్పుడు తన పారిశ్రామిక, సాంఘిక జీవనాలు పటిష్ఠంగా విస్తరించగలవు.

(CWSA 8:65, 66)

శ్రీఅరవిందులు (జూలై 26,1909)

పెట్టుబడిదారీ విధానం, పన్ను విధింపు (జనవరి 29, 1939)

సామ్యవాదులు కోరుతున్నట్టు పెట్టుబడిదారీతనాన్ని రూపుమాపటం అంత మంచిది కాదు. జాతీయ సంపదకు వారే మూలస్తంభాలు. జాతి కోసం ధనం వినియోగించేటట్టు వారిని ప్రోత్సాహపరచాలి. పన్నులు విధించడం సరైనదే అయితే ఉత్పత్తులు పెంచడం, కొత్త కొత్త పరిశ్రమలు స్థాపించడం, జీవన ప్రమాణాలు పెంచడం చేయాలి. అలా చేయకుండా పన్నులను మాత్రం పెంచితే మాంద్యత ఆవహిస్తుంది.

(Evening Talks)

శ్రీఅరవిందులు

*

ఏప్రియల్ 15, 1949)

రాజకీయ, సాంఘిక, ఆర్థిక రంగాలలో, ప్రస్తుత ప్రపంచ సంస్థలకుగాని, వర్తమాన భావాలకు గాని శ్రీఅరవిందులు ఏ విధంగానూ కట్టుబడి లేరు. వాటికి సమ్మతించడం, సమ్మతించకపోవడమనే దానితో వారికి అవసరం ఏమీ లేదు*. వారి దృష్టిలో ప్రపంచ భవిష్యత్తుకి పెట్టుబడిదారీ విధానంగానీ, శుద్ధ సామ్యవాదంగానీ సరైన పరిష్కారమార్గం కాదు. అట్లాగని ప్రైవేటు సంస్థలను అనుమతిస్తే సమాజం పెట్టుబడిదారీ ప్రభావానికి లోనౌతుందని కూడా వారు ఒప్పుకోరు. సామ్యవాద ఆర్థికవ్యవస్థ కూడా తన విధానానికి లోపం రాకుండా కొంతవరకు నియంత్రిత ప్రైవేటు రంగాన్ని తన కార్యాచరణకు పాక్షిక వెసులుబాటుగా లేక చేదోడుగా చేసుకోవచ్చు. కాంగ్రెసు తన ఆర్థిక వ్యవస్థను మనస్ఫూర్తిగా సామ్యవాదపరంగా ఉంచాలనుకుంటున్నదా లేక అలా పైకి కనిపిస్తున్నదా అనే విషయంలో శ్రీఅరవిందులు స్వంత అభిప్రాయం కలిగి వున్నారు. ప్రస్తుతం తన అభిప్రాయాన్ని వ్యక్తం చేయటానికి వారు సుముఖత చూపించలేదు.

*శ్రీఅరవిందులు ఈ విషయాన్ని తన సెక్రటరీకి చెప్పితే, వారు విలేఖరికి సమాధానమిచ్చారు.
(CWSA 35:222)

శ్రీఅరవిందులు

వర్తక వ్యాపార వ్యవహారం, పెట్టుబడిదారి వ్యవస్థల కాలం ముగియబోతున్నది.

ఇంక కమ్యూనిజానికి కూడా కాలం చెల్లిపోతుంది. ప్రచారం చేయబడుతున్న కమ్యూనిజంలో నిర్మాణాత్మకత లేదు, అది ధనికవర్గ పరిపాలనను ఎదుర్కొనే ఆయుధం మాత్రమే. ఆ పోరు పరిసమాప్తి అయినప్పుడు ఆ సైన్యం అవసరముండదు కాబట్టి వారికి చేసే పని ఏమీ ఉండదు. అప్పుడిక వారంతా ఒక మహోన్నత సత్యాన్ని వ్యక్తం చేసే కార్యక్రమానికి ఉపయోగపడగలరు.

ఆ సత్యమేమిటో మాకు తెలుసు. దాని పరిపాలన భూమి పైకి తేవడానికై మేము పనిచేస్తున్నాము.

శ్రీమాత (మార్చి 21, 1956)

వాక్స్వాతంత్ర్యము, ఆదర్శమైన సత్యము, సద్భావము

ప్రాచీన రోమన్ కుటుంబాలలో పుట్టిన బానిస జాతివారు కూడా ఉండేవారు. 'వెర్నే'లుగా వ్యవహరింపబడే వారిని చిన్నతనంలో యజమానులు చాలా గారాబంగా చూసేవారు. కొంత పరాధీనత, కొంత విచ్చలవిడితనం రెండూ కలిసిన ఒక ప్రత్యేక స్థానంలో వారి కుండేది; విపరీతమైన స్వేచ్ఛతో వారు ఇష్టం వచ్చినట్లు మాట్లాడడం, యజమానులను తిట్టడం, ఇంకా వారిపై ప్రమాదకరమైన యుక్తులు పన్ని ఏడిపించడం మొదలైన పనులన్నీ యజమానుల మనఃస్థితి సంతోషంతో కూడి వున్నప్పుడు చేయటానికి వారికి అనుమతి ఉండేది ఒక్కసారి యజమాని కోపోద్రిక్తుడైతే మాత్రం కొరడా దెబ్బలు తినవలసిందే. ఈ ప్రభుత్వపాలనలో మనకు లభించిన వాక్స్వాతంత్ర్యం కూడా సరిగ్గా ఇటువంటిదే. అది ఆ నిరంకుశ పాలకులు ఇష్టానిష్టాలపై ఆధారపడి ఉండేది., ఏ నిమిషాన అయినా అది రద్దు కావచ్చు లేక సవరణకు లోను కావచ్చు. ఏ ముహూర్తాన అయినా ఆక్షేపణకుని వీపు చట్టం కొరడాదెబ్బలకు బలి

కావచ్చు. ఈ వాక్స్వాతంత్ర్యం రష్యా సెన్సారుతనాని కన్నా హేయమైనది, మించినది. ఎందువల్లనంటే అక్కడ రష్యాలోని సంపాదకుడు ఏ విధమైన భ్రాంతికి లోను కాకుండా పనిచేస్తాడు, తనకి వాక్స్వాతంత్ర్యం లేదనే విషయం అతనికి తెలుసు. ఒకవేళ పరిపాలనకు వ్యతిరేకంగా రాస్తే అది అతని సాహసమే. అక్కడ ఏ బూటకపు చేష్టలకు, అబద్ధ ప్రకటనలకు తావు లేదు. కానీ ఇక్కడ మన వాక్స్వాతంత్ర్యము మనలను భ్రష్టులను చేసి దాస్యము, విశృంఖలత్వాలు రెండూ కలిసిన తుచ్ఛభావాన్నే గాక ఒక బానిస మాదిరి నక్కవినయము, బరితెగింపు కూడా కలిగిస్తోంది. మనం చేసే బాహ్య ప్రకటనలలో కూడా నిజాయితీ, సూటితనము లోపించి అన్నీ కప్పదాటు చేసి లేనివాటిని చెప్పడం, బ్రిటిష్ పరిపాలనను పొగడ్తలతో ఆకాశానికి ఎత్తుతూ ఆ నోటితోనే విషం కక్కే హానిపూరిత వ్యాఖ్యానాలలతో కూడి వుంటాయి. ఈ విధంగా ఒక నీచమైన పిరికి కుటిలత్వం మనలో చోటు చేసుకుంది. అది మన గుండె ఆరోగ్యానికి ప్రమాదకరం. ఆ కుటిలత్వం పాలకుల తోటి సంబంధాలతో ఆగక మనతోటి జాతివారితో సంబంధాలకు కూడా పాకింది. ఆ కుటిలత్వమనే కుళ్ళు మన బహిరంగ చర్యలకే కాక మన వ్యక్తిగత జీవితాల్లోకి కూడా పాకి మన రాజకీయాలనూ, సాంఘిక సంస్కరణలనూ కూడా నవ్వులాటగా చేసింది, మనుష్యుల నందర్నీ కృత్రిమ వేషధారులుగా మార్చివేసింది.

ఈ భయంకర దుష్టత్వాన్ని మొదలంటా నరుక్కొని రావటం జాతీయపార్టీకి దొరికిన గొప్ప అవకాశము. స్వదేశీ ఉద్యమం ప్రారంభం కాగానే అందులోని వక్తలు, రయితలు అందరూ కూడా ఇక మీదట కృత్రిమ ముఖాలతో కాక మామూలు మనుషులుగానే ఉండాలనీ, వారి మనసులో ఉన్న సత్యాన్నే వ్రాయలనీ, మాట్లాడలనీ, వారి హృదయ భావనలను ఏ సంకోచం లేకుండా, శ్లేషరహితంగా స్వతంత్రులు తమ స్వాతంత్ర్యాన్ని నిరూపించుకున్నట్లుగా మెలగాలని నిశ్చయించుకున్నారు — జన్మతహ స్వతంత్రులు, అనుగ్రహించబడిన స్వాతంత్ర్యం పొందినవారుగా కాదు.

(CWSA 7:970-71)

శ్రీఅరవిందులు (26, మార్చి 1908)

సామాన్య మానవుని అభిరుచులను పెంచి పోషిస్తున్న వార్తా సంస్థలు

(ఒక శిష్యులు) ఈ వార్తాపత్రికలు వారికేది తోస్తే దాన్ని ప్రకటిస్తున్నారు. ఎవరింట్లోనైనా జరిగిన సంభాషణను వారు ముద్రించవచ్చునా?

ఈ ప్రజాస్వామ్యంలో ఆధునిక వార్తాపత్రికల నుంచి నీవు మర్యాదలు ఆశిస్తే అది వ్యర్థమే. ఈ నవీన ప్రజాస్వామ్యానికి అదొక వరము. నీవు అమెరికాలో వున్నప్పుడు ఎవ్వరినీ కలవకపోయినప్పటికీ వారు నీతో మాట్లాడినట్లే ఏదో ఒకటి రాస్తారు! ఈ పత్రిక లనేవి ప్రజాసంస్థలు. పూర్వం అది చాలా గౌరవప్రదంగా ఉండేవి. కానీ ఇప్పుడు వార్తాపత్రిక లనేవి మానవజీవిత నిరర్థకతకు సరైన కొలబద్దలుగా తయారైనాయి. ఈ కాలం అన్ని విషయాలకూ అదే వర్తిస్తుంది. పత్రికలు, థియేటర్లు, రేడియో మొదలైనవన్నీ కూడా జనసామాన్యపు స్థాయికి దిగజారిపోయాయి. సామాన్య మానవుల అభిరుచులను సంతృప్తిపరిస్తే గానీ అవి నిలబడలేవు.

అయితే ఏదో కొంత ఉన్నతమైనదాని వలన సామాన్య జనాన్ని ఉద్ధరించవచ్చు కదా అనే పాత ప్రశ్న వస్తుంది. కానీ ఎప్పుడు మాదిరిగానే ఉన్నతిని పొందే బదులు అన్నిటినీ తమ స్థాయికి దిగజార్చేస్తారు.

శ్రీఅరవిందులు (1 జూన్, 1926)

రసజ్ఞతను కళాభిరుచిని దిగజార్చడము

పూర్తి వ్యాపారదృష్టితో లౌకిక ప్రధానమైన అరకొర ఐరోపీయ విధానం మన మనస్సులను, స్వభావాలను, అభిరుచులను దిగజారుస్తున్నదనే యువ జాతీయవాదుల వాదనలో నిజముంది. మనకున్న కళాపరిజ్ఞానం, సుకుమారమైన పనితనం, సునిశిత దృష్టి, హస్తలాఘవంవల్ల ఒకప్పుడు ఐరోపా విపణివీధులలో పేరుప్రఖ్యాతులు పొందినదంతా సర్వనాశనమై పోయింది, అన్నిటినీ మించి ఈ ప్రస్తుత విద్యవిధానం గతంలోని ఆధ్యాత్మికతను, మేధాసంపదను కూడా దెబ్బతీసింది. దాని వలన మన దేశం తన సహజత్వాన్ని, జాతిని స్వేచ్ఛగా మహోన్నతంగా నిలిపే శక్తియుక్తులను, అత్యున్నత ఆకాంక్షలను కూడా కోల్పోయింది. ఇప్పుడు మనం దాన్నంతా తిరుగవ్రాసి పోయిన వాటి నన్నిటినీ తిరిగి పొందటమే నిస్సందేహంగా మన ప్రథమ కర్తవ్యం, మనం

దానికే అంకితం కావాలి. ఆలా మనం కోల్పోయిన మూలస్థితీ, ఆకాంక్ష, శక్తి చాలా ముఖ్యమైనవి కాబట్టి వాటిని తిరిగి పొందటమే మనకు చాలా ముఖ్యమైనటువంటి ధ్యేయం. ఆ తర్వాతది మన మనస్సులను, అభిరుచులను ఉన్నతస్థాయికి పెంచి ఉదాత్తమైన ఆర్యస్వభావాన్నీ, ఆర్యదృక్పథాన్నీ అలవర్చుకొని గత రోజుల వైభవాన్నీ, ప్రవృత్తినీ తిరిగి పొందాలి. పథ్వీజీవితాన్ని ఆహ్లాదభరితంగానూ, అద్భుతంగానూ చేయగల ఆర్యదృక్పథాన్ని, తత్వాన్ని అలవరచుకోవాలి. ఇంకా మహిమాన్వితమైన ఆధ్యాత్మిక అనుభవాలనూ, మనలను ప్రగాఢ హృదయులుగా, ప్రగాఢ మనస్కులుగా చేయగల సిద్ధులు ఏవైతే మనలను ప్రపంచ జనాభాలో అగ్రశ్రేణిలో నిలిపాయో, వాటిని తిరిగి పొందునట్లు చేయుటయే తర్వాత చేపట్టవలసిన అతి ముఖ్యమైన ఆవశ్యకత.

(CWSA 1:245-246)

శ్రీఅరవిందులు (సెప్టెంబరు 25, 1909)

సౌందర్యదృష్టిని జాగృతం చేయడం

జీవితానికి అర్థం లేకుండా పోతున్న ఈ రోజుల్లో మన పూర్వులు సంగీతసాహిత్యాలకు, కళలకూ, కవిత్వానికీ ఇచ్చిన విలువ ఈ తరానికి పట్టనందు వలన ఈ పృథ్వి ఒక గొప్ప చీమలపుట్టగా, తేనెతుట్టగా తయారవుతున్నది.

(CWSA 1:1433)

శ్రీఅరవిందులు (1909-10)

*

సంగీతము, చిత్రలేఖనము, కవిత్వము మొదలైనవన్నీ కూడా ఆత్మకొక పరిపూర్ణ విద్యాబోధనలే; అవి ఆత్మ చలనాలను స్వచ్ఛంగా, సంనియమంగా, సామరస్యపూరితంగాను, ప్రగాఢంగాను చేస్తాయి. కాబట్టి మానవజాతి ముందుకు పోతున్న సమయంలో ఇతర లాభసాటి వ్యవహారాలలో పడి ఈ ముఖ్యకర్తలను అశ్రద్ధ చేయకూడదు. ఇంకా ఈ ఉదాత్త కళలను కేవలం విషయలోలతను పరితృప్తి పరిచేటట్లుగా చేయకూడదు. అలా చేస్తే అవి వ్యక్తిత్వాన్ని దృఢం చేసే బదులు బలహీనపరుస్తాయి. వాటిని

సక్రమంగా వినియోగపరుచుకుంటే అవి ఉపదేశక, జ్ఞానవర్ధకములుగా, నాగరీక శక్తులుగా పనిచేస్తాయి.

(CWSA1:448)

శ్రీఅరవిందులు

*

ప్రతి వ్యక్తీ కళాకారుడు కానవసరం లేదు. కానీ ప్రతివారూ తమ కళాత్మకను, కళాభిరుచినీ, సౌందర్యదృష్టినీ పెంచుకొని, ప్రతిదాని రంగు, రూపురేఖలలోకి లోతుగా దృష్టిని సారించి ఆ రంగులు, రూపురేఖలు దేనిని వెలిబుచ్చుతున్నాయో దాన్ని కచ్చితంగా, సున్నితంగా తెలుసుకోగలగాలి. కళాసృష్టి చేసేవారు అవి గొప్ప అపురూప కళాఖండాలు కావచ్చు, మేధావంతమైనవిగానీ లేక సాధారణ మానవులు నిత్య కృత్యంగా వాడుకునే చిన్న చిన్న వస్తువులు కావచ్చు గానీ, వాటిని అందంగా మలచాలి. అసహ్యంగా, జుగుప్సాకరంగా ఉండేవాటి స్థానంలో ఉదాత్తమైనవాటినీ, మొరటుగా ఉండేవాటి బదులు సున్నితమైనవాటినీ, గజిబిజిగా చేసే బదులు సమరస పూరితంగానూ చేయటానికి అలవాటుపడాలి. దేశము ప్రతి రోజూ సౌందర్యంతో, ఉదాత్తతతో, సున్నితత్వంతో, సామరస్యంతో నిండి ఉంటే, అది సమాలోచనతో, పరిపూర్ణంగా విస్తరిస్తున్న శుద్ధ ఆత్మను తనలోనే సిద్ధింపజేసుకోడానకి సమాయత్త మౌతుంది.

(CWSA 1:453)

శ్రీఅరవిందులు

*

భారతదేశంలోని కళాకారులు వస్తుగతమైన ఆత్మతో ఏకత్వం పొందగలగాలనేది కళలు ఆశిస్తాయి. ఇంకా భౌతికసౌందర్యం కన్నా ఆత్మను గుర్తించడమే ముఖ్యం గానూ, అంతర్గతంగా నిబిడీకృతమైన దర్శనం పైనే దృష్టి పెట్టాలనీ కోరుతాయి.

శ్రీఅరవిందులు

*

సౌందర్యాన్ని పట్టించుకోనక్కర్లేదనే బోధన అసురుని చేతిలో ఉండే వినాశకర

ఆయుధము. అది భారతదేశానికి పతనం తెస్తుంది.

(CWM First Edition13:380-81

శ్రీమాత

అనువాదం: అమరవాది ప్రభావతి; అమరవాది వేంకటరామ శాస్త్రి)

భగవంతుని ప్రార్థించు, సత్యాన్ని ఆధారంగా చేసుకొని నిలబడు

ప్రపంచమంతా అసత్యంలో కూరుకుపోయినందువల్ల అందులో జరిగే కర్మలన్నీ అసత్యాలే అవుతాయి. ఈ పరిస్థితి చాలా కాలం వరకు కొనసాగవచ్చు, తత్ఫలితంగా దేశము, దేశప్రజలు ఎంతో బాధపడతారు. అందుచేత ప్రార్థించడం, సత్యం పక్షం వహించడం చాలా అవసరం.

దైవం కల్పించుకోవాలని హృదయపూర్వకంగా ప్రార్థించడం ఒకటే చేయాలి. ఎందుకనంటే మనల్ని రక్షించగలిగేదదొక్కటే. దీన్ని గుర్తెరిగినవారంతా పరమసత్యం వైపు మాత్రమే నిలబడాలనీ, సత్యంలోనే కర్మ చేయాలనీ చాలా గట్టి నిర్ణయం తీసుకోవాలి. ఇందులో యెటువంటి రాజీకి తావుండరాదు. ఇది చాలా అవసరం. ఇదొక్కటే మార్గం.

మనకు వ్యవహారాలు బెడిసికొడ్తున్నా, చెడుగా పరిణమిస్తున్నా — నిజానికలానే జరుగుతుంది కూడా — ఎందుకనంటే ప్రస్తుతం పెత్తనం చెలాయిస్తున్న అసత్యమే దానికి కారణం. అటువంటప్పుడు గూడా పరమసత్యాన్ని ఆధారం చేసుకొని నిలబడాలని మనం స్వయంగా నిర్ణయం తీసుకోవాలి. ఆ నిర్ణయం నుండి మనం వెనుదగ్గరాదు.

ఇదొక్కటే మార్గం

(CWM 13:372)

శ్రీమాత (జూలై, 1971)

అనువాదం: కె. వి. రావు

సమైక్యతా సమస్య — పరిష్కారం

సంస్కృతం — సమైక్యం చేసే జాతీయభాష

పునరుజ్జీవనం పొందిన సంస్కృతం భారతదేశానికి ప్రాతినిధ్య భాషగా ఉంటుంది. కొద్ది సంవత్సరాలలో అదే ఆదర్శమై వెలుగొందుతుంది. అన్ని భారతదేశ భాషల వెనుక సంస్కృతం ఉండే విధంగా సంస్కృతం మాట్లాడే భాష అవుతుంది. అది అలా ఉండి తీరాలి. ఈ విషయం గురించి ప్రస్తావించినప్పుడు, ఇదీ శ్రీఅరవిందుల భావన. ఇప్పుడు ఆంగ్లం దేశమంతటా భాషగా చలామణి అవుతున్నది. కానీ అది అసాధారణం. ప్రపంచంలోని ఇతర దేశాలతో సంబంధాలు పెట్టుకోడానికి అది చాలా సహాయం చేస్తుంది. కాని ప్రతి దేశానికి తనదైన భాష ఉంది కాబట్టి మన దేశానికీ ఒక భాష ఉండాలి. అందుకని జాతీయభాష ఉండాలంటే ఇక్కడ ప్రతివారు పోరాటం ప్రారంభిస్తారు. ప్రతివారు తన రాష్ట్రభాషే జాతీయభాషగా ఉండాలని వారు కోరతారు. అది అవివేకం. అయితే సంస్కృత భాషకు అభ్యంతర చెప్పలేరు. ఇతర భాషలకన్నా అది మరీ ప్రాచీనమైనది. ఇందులో ఇతర భాషల యొక్క మాటల శబ్దాలు, మూల శబ్దాలున్నాయి. సాధ్యమైనంత వరకు తేలికైన, సాధారణమైన సంస్కృతం ఆశ్రమంలో నేర్పడం మంచిదని నా అభిప్రాయం. కాని సాధారణీకరణం చేసిన సంస్కృతం కాదు.

(CWM 12;414-15)

మాతృశ్రీ

అనువాదం; కె. యజ్ఞన్న

జాతీయ గీతంగా వందేమాతరం

(ఒక శిష్యుడు) వందేమాతరానని జాతీయగీతంగా పరిగణించడానికి అభ్యంతరం చెప్పేవారున్నారు. ఈ గీతంలో నుండి కొన్ని భాగాలు తొలగించాలనే వాదనను కొందరు కాంగ్రెసువాదులు బలపరుస్తున్నారు.

జ: అదే చేస్తే హిందువులు తమ సంస్కృతినే వదులుకోవాలి.

గీతంలో దుర్గవంటి హిందూదేవతలున్నారని వాదన. అది ముస్లిములకు అభ్యంత

రంగా ఉంది అని శిష్యుడు అన్నాడు.

జ: కాని అది మతపరమైన గీతం కాదు. అది జాతీయగీతం. అందులో వినిపించే దుర్గ భారతదేశం తల్లిగా భావించాలి. ముస్లిములు ఎందుకు అంగీకరించరు? కవితలో అది ఒక పదచిత్రం (భావచిత్రణ) జాతీయతా భావంపై భారతీయ దృక్పథంలో హిందూభావన సహజంగా ఉంటుంది. అక్కడ ఆ పదం లేకపోతే, తమ సంస్కృతిని వదులుకోవాలని హిందువుల్ని కోరవచ్చును. 'అల్లాహో అక్బర్' అన్నప్పుడు హిందువులు అభ్యంతరం చెప్పరు. హిందువులు తమ దేవతను ఎందుకు ప్రార్థించకూడదు? లేకపోతే, హిందువులు మహమ్మదీయ మతాన్ని లేదా యూరోపియన్ సంస్కృతిని ఆమోదించాలి లేదా నాస్తికులుగా మారాలి.

బ్రిటిష్‌వారు పోకముందే ఈ హిందు-ముస్లిం సమస్యను పరిష్కరించి తీరాలి. లేకపోతే అంతర్యుద్ధ ప్రమాదం వస్తుంది అని సి. ఆర్ . దాస్‌తో 1913 లో చెప్పాను. ఆయన కూడా అంగీకరించి, దానిని పరిష్కరించాలని అభిలషించాడు.

(Evening Talks)

శ్రీఅరవిందులు (డిసంబరు 30, 1939)

జాతీయ చైతన్య ఆవశ్యకత

దేశభక్తి సాత్వికగుణ సంపన్నమైనది. జాతీయ చైతన్యం రజోగుణ ప్రధానం. తన అహాన్ని దేశ అహంలో లయింపచేసినవాడే ఆదర్శ దేశభక్తుడు. దేశ అహాన్ని పెంచుతూ తన అహాన్ని పటిష్ఠంగా ఉంచుకొనేవాడు జాతీయచైతన్యంగల వ్యక్తి. ఆ శకంలో భారతీయులకు జాతీయ చైతన్యం లేదు. దేశంలో జాతీయ చైతన్యాన్ని వ్యాప్తం చేస్తే విభజనతో క్షతగాత్రమైన ఈ దేశం కూడా ఐక్యతను సాధించవచ్చును. "మాకు ఐక్యత కావాలి, మాకు ఐక్యత కావాలి" అని కేకలు వేయడం చాలదు.

(Bengali Writings, p. 218)

శ్రీఅరవిందులు

ఐక్యత ఆవశ్యకత, మార్గం (డిసెంబరు, 1909)

ఇంతకు ముందు దేశంలో ఐక్యత లేదు. కాని ఐక్యత వైపు ఆకర్షణ, ప్రవాహం ఉంది. విభిన్న ప్రాంతాలకు ఒక ఐక్యత రూపంగా మార్చాలన్న ప్రయత్నం వుంది.

ఐక్యత సాధనలో పెద్ద అవరోధాలున్నాయి. మొదటిది రాష్ట్రీయ (ప్రాంతీయ) విభేదాలు. రెండవది హిందూ ముస్లిమ్ సంఘర్షణ. మూడవది దేశం తన మాతృదేవత అన్న భావన లేకపోవడం. సువిశాల ప్రాంతం, వార్తాప్రసారాలలో జాప్యం, ఇబ్బందులు, భాషాపరమైన విభేదాలు, ప్రాంతీయ అనైక్యత ప్రాథమిక కారణాలు. ఆధునిక శాస్త్రీయ విజ్ఞానం పుణ్యమా అని ప్రాంతీయ విభేదాలు తప్ప మిగతావి తమ వేర్పాటు తీవ్రతను కోల్పోయాయి.

దేశమాత అవిభాజ్యమైన నిజమైన స్వరూపం చూపిననాడు, ఆమె సౌందర్యానికి వివశులమైనప్పుడు, ఆమె సేవకు మన జీవితాలను అంకితం చేస్తాం ఎంతో ఆత్రుతగా. అప్పుడే ఈ ప్రతిబంధనం తొలగిపోతుంది. భారతదేశ ఐక్యత, స్వేచ్ఛ, పురోగతిని తేలికగా సాధించవచ్చును. భాషాపరమైన అవరోధం ఎంత మాత్రం జనాన్ని విభజించదు. అనుసంధానభాషగా హిందీని ఆమోదించి, ప్రాంతీయభాషకు గౌరవం ఇచ్చి నట్లయితే ఈ ఇబ్బంది తొలగిపోతుంది.

హిందు ముస్లిమ్ ఘర్షణకు నిజమైన పరిష్కారం లభిస్తుంది. దేశాన్ని తల్లిగా పరిగణించకపోవడం వల్ల ఈ ప్రతిబంధకాలను వదిలించుకోవాలన్న కోరిక బలంగా పాదుకొనలేదు. అందువల్ల మార్గాలు కనుగొనలేకపోవడం వల్ల సంఘర్షణ మరింత అధ్వాన్నమైంది. నిజమైన అవిభాజ్యమైన దేశ మాతృభావన అవసరం. దర్శనమిదే అనుకొంటూ, హిందువుల మాత అని, హిందూ జాతీయవాదం అని ఇంకా కలలు కంటుంటే, పాత పొరపాటే చేస్తున్నట్లు అవుతుంది. జాతీయవాదం పూర్ణవికాసాన్ని కోల్పోక తప్పదు.

(Bengali Writings pp. 225-26)

శ్రీఅరవిందులు

హిందూ ముస్లిమ్ సమస్య

మహమ్మదీయుల వ్యతిరేకతకు భయపడ నవసరం లేదు. అది నిజాయితీతో కూడిన స్వదేశపరమైన ప్రతిపాదన అయితే, సిమ్లాలోను, షిల్లాంగ్ లోను ఉత్పత్తి కాకుంటే జీవ సంకేతంగా, ఆకాంక్షగా మేము అభిలషిస్తాము. ఇండియాలో ఇస్లాము జాగృతం కావాలని మేము కోరతాము. దానిని వదులుకోము. ఈ సందర్భంలో తొలి మొరటు ప్రయత్నాలు మన పైకి దూసుకొనివచ్చినా నష్టం లేదు. శక్తి, బలం, కార్యాచరణ

అన్నీ జాతీయ నిర్మాణపు యంత్రాగారంలో మూలధాతువులు. రాజకీయ రంగంలో కలుసుకొనే సమయం వచ్చినప్పుడు, మహమ్మదీయులతో సోదరుని ఆలింగనాన్ని లేదా వస్తాదు బలమైన పట్టును వారి కోరిక మేరకు ఇచ్చిపుచ్చుకోడానికి మేము సన్నద్ధంగా వున్నాము.

మహమ్మదీయుడు పురోగతి సాధించలేదు. రాజగీయ హక్కుల మిఠాయిలను అతనికి రుచి చూపి, వాటిని నోటిలో బూడిదగా మార్చుకోవలసి యున్నది. అతని కోర్కెలకు రూపకల్పన చేయాలి. వాగ్దానాల పట్ల సంతోషం పొందాలి. వంచనలపట్ల అవేశం ప్రజ్వరిల్లాలి. తన ఆశలు తప్పు అని అసంభవమని అతను చివరికి తెలుసు కొంటాడు.

ఒకటి మాత్రం నిశ్చయం హిందూ-ముస్లిమ్ ఐక్యత రాజకీయ సర్దుబాట్లతో, కాంగ్రెస్ పొగడ్తలతో సాధించలేము. మనస్సు, హృదయాల స్థాయిలో ఈ ఐక్యత రావాలి. అనైక్యతకు కారణాలు ఎక్కడ వున్నాయో, అక్కడే పరిష్కారమార్గాలను కనుగొనాలి.

ఆపోహల వల్ల విభేదాలు వస్తాయి, ప్రేమతోనే ప్రేమను పొందాలి, బలంతో బలవంతులను దార్లోకి రమ్మనాలి. ఇవి మనం గుర్తు పెట్టుకొంటే, సమస్య పరిష్కారం అవుతుంది. పరస్పర సానుభూతి, జ్ఞానం వున్నప్పుడు ఆపోహలకు గల కారణాలను రూపమాపడానకి ప్రయత్నించాలి. ముసల్మాన్‌లో కూడా నారాయణుడు భాసిస్తుం టాడు, అతనికి కూడా మన దేశమాత తన గుండెలో శాశ్వత స్థానం ఇచ్చింది అని గుర్తు పెట్టుకొని అతని పట్ల మనం ప్రేమభావనతో మెలగాలి. కాని మనం అతనిని తప్పుగా అర్థం చేసుకోరాదు. స్వార్థపరమైన బలహీనతతో, పిరికితనంతో అతనిని పొగడరాదు. ఈ సమస్యను పరిష్కరించడానికి ఇదొక్కటే ఆచరణాత్మక మార్గమని మేము నమ్ముతున్నాము.

మేధాపరమైన సానుభూతి మాత్రమే అందరినీ చేరదీస్తుంది. హృదయంలోని సానుభూతి మాత్రమే సమైక్యపరుస్తుంది. కాని మొదటిది రెండవదానిని సన్నద్ధం చేస్తుంది.

(CWSA 8:30-31)

శ్రీఅరవిందులు (1909 జూన్ 19)

*

ఇండియాలో రెండు పెద్ద వర్గాలను విడదీయడంలో ప్రస్తుతానికి ప్రభుత్వం విజయం సాధించింది. విద్య, వికాసం, రాజకీయ అనుభవం లేకపోవడం వల్ల మహమ్మదీయులను ప్రభుత్వం విడదీసింది. చెవులకు ఆనందం కలిగించే వాగ్దానాల వల్ల వారు వేరుపడ్డారు. వారి ప్రయోజనాలను నాశనం చేయకుండా ప్రభుత్వం మినహాయింపు వాగ్దానాల వల్ల వారు దూరమయ్యారు. మహమ్మదీయయులు చేదు అనుభవాల వల్ల తమ ఆశలు, తమ రాజకీయ ఉపకరణాలు తప్పు అని తెలుసుకొనేంతవరకు రెండు వర్గాలు ఐక్యం కావడం కష్టం. వారి ఉమ్మడి ప్రయోజనాలు సిద్ధించడానికి కలిసి ఉండడం కూడా అసంభవమే.

(CWSA 8:46)

శ్రీ అరవిందులు

అనువాదం: కె. యజ్ఞన్న

మహమ్మదీయ ప్రాతినిధ్యం

మహమ్మదీయులకు ప్రత్యేక ప్రాతినిధ్యం అన్న ప్రశ్న ఒక రాజకీయవేత్త తను వ్యవహరిస్తున్న శక్తుల్ని అర్థం చేసుకోలేక, తొందరపాటుగా లేవదీసిన ప్రముఖ విషయాల్లో ఒకటి. దాని ఫలితం ఎవ్వరూ ఊహించనిది. ముఖ్యంగా దాని పుట్టుకకు ప్రధమ కారకుడైన, వక్రబుద్ధిగల ఫ్రాంకెన్‌స్టీన్ లాంటివాడు కూడా ఊహించనిది. ప్రభుత్వం హిందూదేశ ప్రజలలోని హిందూభావనని కొంతస్థాయి తగ్గించి, మహమ్మదీయుల స్థాయిని కొంత పెంచి, తద్వారా మహమ్మదీయుల ఓట్లని శాశ్వతంగా పొందవచ్చునన్న ప్రాతిపదికపై పాటించిన విధానం అని సామాన్యంగా హిందువులందరిలో ఉన్న నమ్మకం. మైనారిటీల హక్కులను రక్షించడానికి, ఎంతో జాగ్రత్తగా పరిశీలించి మహమ్మదీయులకు ప్రత్యేక ప్రాతినిధ్యం ముఖ్యవిషయంగా ఈ నూతన సంస్కరణా ప్రణాళికలో పొందుపరచామని, ఎంతోమంది ఉన్నత ఉద్యోగులు ప్రకటించినా, అది ఒక హిందూమనస్సుకి కూడా నచ్చుబాటు కాలేదు. దానికి కారణం — వారు ఒకే ఒక్క మైనారిటీని ప్రత్యేకంగా, జాగ్రత్తగా చూడడమే, అంతేకాక ఆ ప్రత్యేకత మహమ్మదీయులు అధిక సంఖ్యలో ఉన్న రాష్ట్రాలలో కూడా అమలుపరచడం. హిందూమైనారిటీల పరిరక్షణకు ఏ వ్యవస్థ లేదు. అలాగే పార్శీలకు, సిక్కులకు, క్రిష్టియన్లకు, మరే ఇంత వర్గాలకు లేదు, వారు సహేతుకంగా మైనారిటీలమని,

హిందుదేశస్థులమేనని, ఈ సామ్రాజ్య పౌరులమేనని, మహమ్మదీయుల కంటె ఏమాత్రం తక్కువ కాదని చెప్తున్నా...

మా వైఖరి స్పష్టంగానే ఉంది. అధిక సంఖ్యాకుల ఆదరాభిమానాలను చూరగొనని, తగినంత అధికారం ఇవ్వనిది, హిందూదేశస్థుల సామర్థ్యానికి మరియు రాజకీయ నాయకత్వానకి అవకాశా లివ్వనిది, స్వేచ్ఛతో వారు విస్తరించడానికి విత్తనం వేయనిది అగు ఈ నూతన సవరణలలో భాగం పంచుకోలేం. మేం ఒక్క క్షణానికి కూడా ఈ ప్రత్యేకమైన నియోజకవర్గాలను లేదా ప్రత్యేక ప్రాతినిధ్యాలను అంగీకరించం. మేం అంగీకరించకపోవడానికి కారణం భవిష్యత్తులోని అసెంబ్లీలలో మహమ్మదీయుల ప్రభావ ఆధిక్యత గురించి కాదు, మేం వ్యతిరేకించేది హిందూ అని, మహమ్మదీయులని బేధాన్ని గుర్తించి, వారిని శాశ్వతంగా విభజించి ప్రత్యేకమైన రాజకీయ వర్గాలుగా వేరుచేసే విధానం మాకు అంగీకారం కాకపోవడం; దాన్ని మేం వ్యతిరేకిస్తున్నది. దాని ఫలితంగా అవిభాజ్యమైన, ఏకమైన హిందూదేశం యొక్క ఎదుగుదలని ఆదిలోనె త్రుంచివేస్తున్నారు. విభజనకు దోహదం చేసే ఏ ప్రయత్నాన్నైనా మేం వ్యతిరేకిస్తాం. అది రాజకీయ మద్దతును వెతుక్కునే సిగ్గుమాలిన ప్రభుత్వం వలన జరిగినా లేదా కోపోద్రిక్తమైన హిందూసంఘం క్షణికమైన వారి తీవ్రభావాలతో రాబోయే భవిష్యత్తును అస్పష్టం చేసినా వారి ప్రయత్నాలనైనా మేం ప్రతిఘటిస్తాం.

(CWSA 8:287-89)

శ్రీఅరవిందులు (నవంబరు 6, 1909)

హిందూజాతీయత, భారతదేశపు ఐక్యత

హిందూమతాన్ని ఐక్యపరచగలిగి శక్తి కల్గినవి రెండే విషయాలు. ఒకటి వేదాంతం మీద ఆధారపడిన నూతన ఆధ్యాత్మిక ప్రేరణ మానవులంతా అంతస్సారంలో ఒక్కటే అన్న భావన, త్వరితగతిన స్పందించే ప్రయోజనాత్మకమైన సంస్థలు, ఉన్నత ఆదర్శాలైన సౌభ్రాతృత్వం, స్వేచ్ఛ, సమానత్వం, హిందూ ఆధ్యాత్మిక ఉన్నత భావాలు చేపట్టవలసిన గొప్ప కార్యం, మరియు వాటి గొప్ప భవిష్యత్తు యొక్క గుర్తింపు, మరియు హిందూజాతియొక్క క్రమశిక్షణ లేదా హిందువు లందర్ని సంఘటితపరచగల, వారి జాతిని రక్షించి, వారి సంఘ అభివృద్ధికి సహాయపడగల ఓ గాఢమైన శక్తివంతమైన రాజకీయ ప్రేరణ...

లాలా లజపతి రాయ్ మరి కొంచెం ముందుకు వెళ్లారు. ఉన్నత భారతీయ జాతీయత కోసం ముందుగా హిందూ జాతీయభావన ఒక ఆవశ్యకత అన్నారు. మేం ఈ ఆదర్శాన్ని నమ్మలేం. మేం వాస్తవాలకు గుడ్డిగా ఉండడం మా అపనమ్మకానికి కారణం కాదు. ఈ హిందూ-మహమ్మదీయుల శత్రుత్వం గతానికి చెందిన వారసత్వమని ఇది బ్రిటిషువారి ఆధిపత్యంలో తగ్గక మరింత ఎక్కువయ్యిందని గుర్తించక పోవడం కాదు. ఈ విషయం తెల్చుకోవలసినది, పరిష్కరించుకోవలసినది. పరస్పర సహకారంతో లేదా జాతీయత మరియు వేర్పాటుతనాల పరస్పర సంఘర్షణవల్లనో, కాదు. అయితే మేం హిందూ జాతీయతను ఆధునిక పరిస్థితుల్లో ఒక సంభావ్యతగా అర్థం చేసుకోలేం. హిందూజాతీయత శివాజీ మరియు రామదాసుల కాలంలో అర్థవంతంగా ఉండేది. అప్పుడు జాతి పునరుద్ధరణే ముఖ్యలక్ష్యంగా, మనపై మహమ్మదీయులు చూపే అధికారాన్ని కూలదోయవలసి వచ్చింది. హిందూదేశ ఐక్యతకు, సహనానికి రక్షణగా నిలిచిన ఆ దశ తరువాతి కాలంలో నిరంకుశంగా, విచ్ఛేదకరంగా తయారయింది. అప్పుడు భారతదేశం తనకు తానే ఓ ప్రపంచగా ఉన్న దేశం. పూర్తిగా హిందువులకు చెందిన రెండు ప్రత్యేక భౌగోళిక భాగాలు. మహారాష్ట్ర మరియు రాజపుటానా వుండేవి. అప్పుడు మహమ్మదీయులు వారి ఆధిపత్యాన్ని దుర్వినియోగపరచడం హిందూదేశ భవిష్యత్తుకు ప్రమాదకరంగా మారినందువలన వారిని శిక్షించి, సన్మార్గంలో పెట్టడం హిందూ పునరుద్ధరణ ఆధిపత్యం మీద ఆధారపడింది. అది సాధ్యపడటం అవసరం కనుక అది ఆచరణసాధ్యమయింది. కాని ఇప్పుడు ఆధునిక పరిస్థితులలో భారతదేశం అంతా కలిసి ఒక్కటిగా వున్నప్పుడె తన ఉనికిని నిలుకోగలదు.

మహమ్మదీయుల వేర్పాటు వాదానికి కారణాలు ప్రప్రథంగా వారు హిందూదేశస్థులుగా భావించి తరువాత మహమ్మదీయులుగా భావించడానికి నిరాకరిస్తారు. ఎందుకనగా — ఒకే గడ్డ మీద, ఒకే రక్తం పంచుకు పుట్టినా, వారు వారి ఉనికిని, సంబంధాన్ని గొప్ప మహమ్మదీయ దేశాలతో జత చేసుకుంటారు. హిందువులకు అలాంటి అవకాశం లేదు. మంచికో, చెడ్డకో హిందువులు నేలను నమ్ముకోవాలి. ఈ గడ్డ మీదనే ఆధారపడాలి. వారు వారి మాతృమూర్తిని నిరాకరించలేరు. ఆమెను ముక్కలు చేయలేరు. అందుకే మన ఆదర్శం హిందూజాతీయత, విశాలమైన హిందూజాతీయత, ఆత్మలోనూ సంప్రదాయంలోను — ఎందుకంటె ఈ భూభాగం

ఖ్యాతిగల గతంతో, సంస్కృతితో, నాగరికతతో అజ్ఞేయతమైన పౌరుషంతో, వీటన్నింటిని పట్టి ఉంచి, విశాలహృదయంతో ముస్లింలను, వారి సంస్కృతి సాంప్ర దాయాలతో సహా తమలోకి ఇంకించుకోగల జాతీయతగాఎదగడం. మహమ్మదీయులు ఆ కచ్చితమైన భవిష్యత్తును గుర్తించలేక తమని తాము దీన్ని వ్యతిరేకించే స్థితిలో ఉంచుకోడం ఇష్టపడవచ్చున్నది కూడా సంభవమే.

(CWSA 8:302-05)

శ్రీఅరవిందులు (6 నవంబరు, 1909)

మతోన్మాదం అంతా అసత్యమే (అక్టోబరు 23, 1929)

... నువ్వు సత్యాన్ని మాత్రమె అడుగుతానంటున్నావు. కాని ఇరుకు పరిధిలో తను పుట్టిన మతం తప్ప దేనిని నమ్మని, అన్నింటిని తిరస్కరించే మతోన్మాదివలె మాట్లాడుతున్నావు. మతోన్మాదం అంతా అసత్యమే, ఎందుకంటే అది దైవం యొక్క, సత్యంయొక్క స్వభావానికి విరుద్ధమైనది. సత్యం అన్నది ఏ ఒక్క పుస్తకంలోను బంధించబడి ఉండదు. అది బైబిలు లేదా వేదం, లేదా కొరాను, లేదా ఏదో ఒక మతంలో మూయబడి ఉండదు. దివ్య అస్తిత్వం శాశ్వతము, విశ్వజనీనము, అనం తము. అది ఒక్క ముస్లింల, లేదా హీబ్రూ మతాల ప్రత్యేక ఆస్తి కాదు — బైబిలు ననుసరించి, ఆ క్రమంలో వచ్చిన యూదులు లేదా అరేబియన్ ప్రవక్తల చేత ఆవి ష్కరించబడిన మతానికి చెందినవారు. అలాగే హిందువులు, కన్‌ఫ్యూసియస్‌లు, తావోలు — ఇంకా మిగిలినవారు — వారందరికీ కూడా దైవంతోటి, సత్యంతోటి సంబంధం ఏర్పరచుకుందుకు, వారి మార్గంలో సత్యాన్ని గ్రహించడానికి అంతే హక్కుంది. ప్రతిమతంలోను ఏదో కొంత సత్యం ఉంటుంది. అయితే, సంపూర్ణ సత్యం ఎవరి సొత్తూ కాదు. అన్నీ కాలంలో సృష్టించబడి చివరికి కాలగర్భంలో కలిసిపోతాయి. ప్రవక్త మహమ్మద్ కూడా కొరాన్‌లో మాత్రమే సంపూర్ణ సత్యం ఉందని, ఇంకెక్కడా ఉండబోదని బుకాయించలేదు. దైవం, సత్యం అన్నవి ఈ మానవ నిర్మితమైన మతాలను అధిగమించినవి. అది అవసరమైనపుడు ':దివ్యప్రజ్ఞ' యొక్క ఎన్నికను బట్టి కొత్తగా అభివ్యక్తమౌతాయి. నువ్వు దైవాన్ని మెదడు యొక్క ఇరుకు పరిధిలో బంధించలేవు, లేదా ఆ దివ్యశక్తిని, దివ్యచైతన్యాన్ని ఏ విధంగా, ఎక్కడ, ఎవరి ద్వారా అభివ్యక్తి కావాలో నియంత్రించలేవు. సర్వశక్తిమంతుడగు దైవానికి

ఎదురుగా నీ అల్పపరిధులు పెట్టలేవు. ఈ సాధారణ సత్యాలన్నీ ఇప్పుడు ప్రపంచ వ్యాప్తంగా గుర్తించబడుతున్నాయి. మరీ ఎదగని మనసుతో చిన్నపిల్లల్లా ప్రవర్తించే వాళ్ళు లేదా ఏదో ఒక గతంలోని సూత్రంలో బంధించబడి మార్పుకోరనివాళ్లు మాత్రం దీన్ని అంగీకరించకపోవచ్చు.

(CWSA 32:109-10)

శ్రీఅరవిందులు

*

మతోన్మాదంతో కూడుకున్న వాటిల్లో ఏ ఔన్నత్యం లేదు — ఉద్దేశ్యంలో ఉన్నతత్వం లేదు, బహుశ ఉద్దేశ్యం యొక్క ఉద్రిక్తపూరిత ఉత్సాహం తప్ప. మతపరమైన ఉన్మాదం అన్నది మానసికంగా నిమ్నస్థాయిలో పుట్టిన అజ్ఞానానికి చెందినది — దాని కార్యాచరణ సాధారణంగా భయంకరంగా, హింసాత్మకంగా, హీనంగా ఉంటుంది. మతపరమైన ఉద్రేకపూరిత ఉత్సాహం అంటే ఒక యోధుని వలె తన జీవితాన్ని త్యాగం చేసి అమరవీరుడు కావడం అన్నది భిన్నమైన విషయం.

(SABCL 22:490)

శ్రీఅరవిందులు

మతం మార్పిడి గురించి (అక్టోబరు 19, 1935)

ఏ మతపరమైన విధానమైనా శాశ్వతమైనది, మార్పుచేయబడనిది అన్నది ఆ ప్రకటన యొక్క అర్థం అయితే దాన్ని అంగీకరించడం కుదరదు. కాని ఇక్కడ మతం అంటే అర్థం ఓ వ్యక్తికి దైవంతో ఉన్న సంబంధం అంటే, అప్పుడు అది సత్యమని, అది మానవుని ఆంతరంగిక జీవనానికి సంబంధించిన విషయమని అంగీకరించాలి. అందువల్ల దానిని ఏదో వ్యక్తిగత ప్రాపంచిక, సాంఘిక సౌకర్యాల కోసం ఇల్లు మార్చినట్టు, దుస్తులు మార్చినట్టు మార్చలేమని అర్థం. ఒకవేళ మార్పు చేయవలసినా, అది ఆంతరంగిక ఆధ్యాత్మిక కారణం కోసం, అంతర్గత అభివృద్ధి కోసం మాత్రమే జరగాలి. ఎవరూ ఏదో ఒక మతానికి, జాతికి, విధానానికి కట్టుబడి ఉండాల్సిన అవసరం లేదు. అయితే ఒక మతధర్మంలో ఉండి, బాహ్యజీవితానికి సంభంధించిన కారణంగా మరో మతంలోకి మారడం అంటే అర్థం, అతను అంతరంగంలో ఏ మతానికి చెందినవాడు కాదనీ, ఆతని పాత కొత్త మతాలు రెండూ ఓ శూన్యమైన

సిద్ధాంతం మాత్రమేనని అర్థం. అందువల్ల ఆ ప్రకటన తన సారాంశంలో ఆ విషయాన్నే ప్రతిపాదిస్తుందని నేననుకుంటున్నాను. ఇక్కడ మహాత్ముడు వ్యతిరేకించింది. — సత్యాని చేరడానికి మరో మార్గం ఎన్నుకోవడం లేదా ఆంతరంగిక ఆధ్యాత్మిక అనుభవాన్ని కోరుతూ మతం మార్చుకోవడం గురించి కాదు. ఆధ్యాత్మికపరమైన ఉద్దేశ్యం లేకుండా కేవలం సామాజిక అంతస్తు పెరగడానికో, లేదా ధనం కోసమో, లేదా వివాహం కోసమో మతం మార్చుకోవడం గురించే ఆ అవరోధం వ్యక్తపరచబడింది. ఓ వ్యక్తి తాను అంతరంగంలో ఏ మతానికి చెందనపుడు, తనకంటూ ఏ మతం లేనపుడు, అతడు ఏ ఉద్దేశ్యంతోనైనా తన మతాన్ని మార్చుకోవచ్చు. కాని తనకంటూ ఓ మతం ఉన్నపుడు మార్చుకోలేడు. ఒక ఆంతరంగిక ఆధ్యాత్మిక ఆవశ్యకతకు ప్రతిక్రియగా మాత్రమే మతాన్ని మార్చగలడు. కృష్ణుని దైవంగా పరిగణించి భక్తి భావంతో పూజించే ఓ వ్యక్తి, సంఘంలో పలుకుబడి కోసం సాంఘికమర్యాద కోసం, “నేను కృష్ణుని స్థానంలో క్రీస్తుని కొలుస్తాను” అని అనలేడు.

(CWSA 35:188-90)

శ్రీఅరవిందులు (అక్టోబరు 19, 1935)

అనువాదం: డి. సత్యవాణి